

Tomhetens fullhet

Gudomen och den treeniga principen

Del 2

Lars Palerius

2025

”Då tänkande i sin tur inte kan existera självständigt, utan endast i anknytning till en annan realitet som livsyttning eller medvetandefunktion, blir denna skaparförmåga således ett orubbligt bevis för ett sådant ’levande’ och ’tänkande’ ”någots” existens bakom den nämnda detaljen. Det är detta bevis jag här i Livets Bog kallar ’X2’, medan jag kallar det ’tänkande’ ’något’ för ’X1’.”

Martinus: *Livets Bog*, del 2, stycke 316

Innehållsförteckning

Inledning	s. 3
-----------------	------

Kapitel 4

X2 och jagets upplevelse av livet	s. 4
Mäster Eckhart och själens grund	s. 10

Kapitel 5

Urbegäret och moderenergin – livsupplevelsens energibaserade urkälla	s. 17
Fader och Son-principen och den omanifesterade energin	s. 25
Gudomen och den inomgudomliga jagstrukturen	s. 29
Jagets immateriella heliga krafter	s. 31
Gudomens jag och livsenheternas jagförnimmelse	s. 32

Kapitel 6

Fader och Son-principen – jagförnimmelsens Primus motor	s. 34
Mäster Eckhart om Guds födelse i människan	s. 35
Martinus om Guds födelse i människan	s. 37
Avslutning	s. 38
Litteratur	s. 39

Inledning

Efter det att jag i den första delen av artikeln i huvudsak fokuserade på den icke verkande aspekten av Gudomen, 0X, och den verkande aspekten, den treeniga funktionsprincipen X1, X2, X3, samt det odelbara jaget eller Ettheten, kommer jag i den andra delen att diskutera följande ämnesområden:

- X2 och jagets upplevelse av livet
- Mäster Eckhart och själens grund
- Urbegäret och moderenergin – livsupplevelsens energibaserade urkälla
- Fader och Son-principen och den omanifesterade energin
- Gudomen och den inomgudomliga jagstrukturen
- Gudomens jag och livsenheternas jagförnimmelse
- Fader och Son-principen – jagförnimmelsens *Primus motor*
- Mäster Eckhart om Guds födelse i människan
- Martinus om Guds födelse i människan

Jag inleder den andra del av ”Tomhetens fullhet” med att diskutera begreppet X2 utifrån Martinus analyser. X2 utgör den andra komponenten i den treeniga funktionsprincipen, vilken innehåller alla de livsupplevelseskapande element som jaget, X1, behöver för att bli ett levande, skapande och därmed upplevande väsen. Element som av Martinus benämns *heliga krafter*. Bland dessa kan nämnas moderkärnan med den maskulina och den feminina polen, moderenergin och de sex spiralcentrumen,¹ ödeselementet, vilket härbärgera väsendets talangkärnor, de kosmiska skaparprinciperna, däribland perspektivprincipen, kontrastprincipen och hunger- och mättnadsprincipen. X2 utgör enligt Martinus sätet för både urbegäret² och moderenergin³, vilka initialt emanerar ur X1, i vilket de är rotfästa. Urbegärets energi utgör

¹ Genom urbegärets ”möte” med de sex spiralcentrum medverkar denna energi vid regleringen av de sex undermedvetandenergiernas skiftande kapacitet och uttrycksförmåga. Dessa sex energier är instinktenenergin, tyngdenergin, känslöenergin, intelligensenergi, intuitionsenergin och minnesenergin.

² ”Detta begär är mycket enkelt i sin analys, eftersom det endast kan vara riktat mot manifestationen i dess helhet. Det söker sig inte mot någon speciell gren eller riktning i materien. Det är en evigt existerande dragning till allt och alla, till gott och ont, till harmoni och disharmoni. Det är det ständiga bindemedlet mellan jaget, dess ’övermedvetande’ och ’ödeselement’. Det är urkraften i dess ’evighets kropp’. Det är ’den högsta eldens’ grundkälla eller djupaste ursprung. Men här är urbegäret inte i specificerat tillstånd. Det är i det stadium, i vilket det i form av ’X2’ ännu är namnlöst till sin natur. Det har ingen annan analys än den, att det oupplösligt knyter samman jaget med ’övermedvetandet’ och ’ödeselementet’, och därifrån utgår till ’undermedvetandet’. Det har sina rötter i själva ’det gudomliga något’. Ja, det framträder rent av som delvis identiskt med denna namnlösa realitet. Det har sin början i denna.” (*Livets Bog* del 2, st. 529)

³ ”Enbart jaget med dess ’urbegär’ har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget ’urbegär’, vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt göra begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva ’urbegäret’. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig

den energi genom vilken jaget reglerar, påverkar och styr sin livsupplevelse. Genom urbegäret ”framlägger” jaget allt det som det önskar manifesteras i fysiska och andliga materia i X2 och X3-området i form av kosmiska impulser.⁴ Likaså utgör X2 sätet för den högsta elden – Guds kärlekskraft, genom vilken denne kolorerar sin livsupplevelse av både mörk och ljus karaktär.⁵

Jag inleder kapitel fyra med att belysa ett avsnitt ur *Livets Bog*, del 3, där Martinus talar om X2 som den förbindelseledet mellan X1 och X3.

Kapitel 4

X2 och jagets upplevelse av livet

I *Livets Bog*, del 3 skriver Martinus om X2:s helt avgörande betydelse för skapandet av livsupplevelsen. Denna den andra delen i den treeniga principen utgör enligt Martinus *förbindelseledet* mellan stillheten, X1, och rörelsens och energiomsättningens domän, X3.

”Det existerar alltså ’något’ som inte är ’rörelse’, men som är ’rörelsens’ herre eller dirigerande faktor. Denna faktor måste därigenom till själva sin natur vara stillestånd och därmed utgöra en ’fast punkt’, och enbart utifrån denna punkt kan ’rörelsen’ ha sin första upprinnelse. Utan denna ’fasta punkt’ skulle ingen som helst ’rörelse’ kunna få sin första upprinnelse och således aldrig i något fall kunna bli till. Då existensen av detta ’något’ är den absoluta förutsättningen för varje ’rörelses’ existens, men i sig självt inte kan vara ”rörelse”, har vi här funnit ett fält där ’rörelsen’ inte existerar.” (*Livets Bog*, del 3, st. 788)

natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom ’urbegäret’ vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi.” (*Livets Bog*, del 2, st. 531)

⁴ ”Dessa impulser är i sig själva bara helt vanliga energiimpulser. I detta sitt första tillstånd utgör de inte alls någon form av tanke. Det är först genom en upparbetad organisation av dessa impulser som jaget blir i stånd att binda den omgivande andliga materien. Genom dessa impulser starkare eller svagare, längre eller kortare anknytning till denna materia antar den i motsvarande grad fastare eller svagare, långvarigare eller kortvarigare former. Dessa genom jagets tankeimpulser uppkomna bundna former av den andliga materien utgör de första livsytringarna eller manifestationerna för jagets omgivning på detta av den andliga materien bestående tillvaroplan. Det är detta plan vi kallar ’den andliga världen’.” (*Livets Bog*, del 6, st. 1950)

⁵ ”Det bärande kosmiska, organiska fundamentet för det levande väsendets livsupplevelse, dess medvetandes många stadier, dess förvandling från djur till människa, är väsendets sympatiska anlag, som är detsamma som organstrukturen för den högsta elden, vilken ligger till grund för väsendets kretsloppspassage genom ljus- och mörkerområdena. Det åstadkommer väsendets framträdande som hankönsväsen, honkönsväsen och som människokönsväsen, vilket sistnämnda vill säga den färdiga människan som Guds avbild. Den högsta elden ligger till grund för såväl krig som fred och blir därigenom huvudorganet för väsendets ödesskapande. Den har sitt säte i väsendets övermedvetande och upprätthålls genom urbegäret och moderenergin och utlöses härifrån genom de sex grundenergier som vi redan känner till som instinkt-, tyngd-, känslo-, intelligens-, intuitions- och minnesenergin. Den upprätthåller kontrastprincipen, genom vilken möjligheten till all form av förnimmelse existerar.” (*Den eviga världsbilden*, del 3, symbol 33, st. 33.3)

Detta "något" som Martinus talar om är naturligtvis jaget eller "den fasta punkten", X1. Martinus fortsätter tala om "den fasta punkten" i samma stycke. Han menar att rörelsens förbindelse med stillheten eller "det fasta punkten" varken finns i X1 eller X3:

"Men då denna 'fasta punkt' däremot inte existerar i området för 'X3', vilket, som vi nyss sett, till hundra procent utgör ett område av 'rörelse', så står själva 'rörelsens' förbindelse med den 'fasta punkten' varken att finna i 'X1' eller 'X3'. Då det nu bara återstår området för 'X2', måste detta avslöja sig som skådeplatsen för 'rörelsens' och därmed för medvetandelivets förbindelse med 'det gudomliga något'." (*Livets Bog*, del 3, st. 788)

Här drar jag slutsatsen att det är genom det "aktiva", verkande jaget, X1, som 0X, den "passiva", icke-verkande urgrunden, bryter den (i sig själv *livlösa*) stillhet som annars skulle varit ett faktum om Gudomen, 0X, inte hade haft en förbindelseled som knyter stillheten till rörelsens domän. Denna förbindelseled är alltså X2, skapar- och upplevelseförmågan.

Från ett mänskligt perspektiv är det ju ytterst märkligt att detta 'något', den absoluta stillheten kan åstadkomma rörelse. Svaret finns alltså i X2-principen, där moderenergin och övriga livsupplevelseskapande element eller komponenter är rotfästa. Om detta skriver Martinus följande:

"I domänen för detta 'X' finner vi därför ett högst egendomligt tillstånd. Här finner vi nämligen både en absolut 'stillhet' eller en 'fast punkt' och 'rörelse', ett förhållande som är absolut uteslutet i de andra två 'X:en'. Som påpekats, kunde vi i 'X1' endast finna absolut 'stillhet' och i 'X3' uteslutande 'rörelse'. Här framgår det tydligt att dessa två 'X' skulle vara helt livlösa eller döda faktorer, om de endast existerade var för sig i denna sin egennatur. Men som vi redan känner till, existerar dessa 'X' inte var för sig, utan är oupplösligt sammanknutna till en enhet. Det är bara här i analyserna som vi kan skilja dessa 'X' och deras särskilda naturer från varandra. Det är denna deras oupplösliga förening som är den enda betingelsen för deras samlade eller förenade framträdande, vilket är tillgängligt för sinnena som 'ett levande väsen'." (*Livets Bog*, del 3, st. 788)

Martinus talar vidare om den stora *tystnaden*, de evigt "fasta något", som genom den treeniga principen uppenbarar det levande väsendet som "Guds egen avbild". Där, i denna avbild, finner vi alltså X2:

"Som centrum för detta gudomliga samspel, denna gudomliga treenighet, denna geniala uppenbarelse av 'det levande väsendet', tindrande och strålande som 'Guds egen avbild', finner vi alltså detta andra 'X'. Här finner vi den allra första, svaga ljusglimten av den gudomliga strålgloria som vi kallar 'medvetande'. I det inre av "X2" befinner vi oss på tröskeln till livets allra första, späda morgongryning. Allt är ännu tyst och stilla. En aningsatmosfär, en hoppets trängtan och tilltagande spänning, är det som här ska föra oss från jagets 'fasta' mark och ut över den omätliga, vibrerande ocean som heter formernas värld. Men ännu befinner vi oss i nattens regioner. Vår mentalitets klara

medvetandesol är ännu under horisonten framför oss. Vi är ännu i området för den stora stillheten, den stora tystnaden eller det absolut 'fasta något', vars eviga orubblighet och orörlighet garanterar oss den fundamentala 'fasta axel', kring vilken vårt medvetandes eller våra sinnens omätbara stjärnvärldar, solsystem eller mentala vintergator stadigt, säkert och lugnt kan röra sig." (*Livets Bog*, del 3, st.788)

I ovanstående stycke har Martinus tagit oss in till "det innersta" av det innersta, till den stora tystnaden, den "fasta punkten", till jaget. I detta jag finns inget liv, ingen rörelse, ingen skapelse. Därav uttrycker "den stora tystnaden". Här befinner vi oss, som Martinus uttrycker det, "i nattens regioner".

Som jag tolkar uttrycket "nattens regioner", är dessa regioner det samma som det gudomliga *mörkret*, den omanifesterade ettheten, bakom guldtrådarna. Ettheten utstrålar inget ljus, då den *i sig självt* inte består av något som kan producera ljus. Dvs. det pågår ingen rörelseskapande aktivitet i ettheten, då den inte består av något förvandlingsbart, dvs. någon materia eller manifesterad energi. Här, i den gudomliga singularitetens domän, råder den *absoluta* stillheten. "Räddningen"⁶ för Gudomens vidkommande utgörs just av X2, skapar- och upplevelseförmågan, med sina kosmiska skaparprinciper, talangkärnor och spiralcentrum.

"I 'X2' har all 'rörelse' och därmed allt medvetande sin absolut första upprinnelse. I området för 'X2' möter vi alltså, som nämnts, det egendomliga tillstånd som inte finns inom något annat område, nämligen detta att 'rörelsen' gränsar till – inte en relativt – utan en absolut 'fast punkt'. Men när denna 'fasta punkt', som ju är detsamma som 'X1' eller jaget, i sig själv inte är 'ämne' eller 'materia', hur kan den då ha något inflytande på 'rörelsen'? Och hur kan 'rörelsen' ha inflytande på jaget, vars natur är absolut stillhet?" (*Livets Bog*, del 3, st.788)

Det svar som Martinus ger oss i stycke 789 är epokgörande. Här kan vi läsa om rörelsens *indirekta* identitet med jaget. Denna indirekta identitet med jaget är svaret på det omanifesterade jagets möjlighet att skapa livsupplevelse.

"Ja, här blir svaret att dessa två faktorer inte har det allra minsta direkta, materiemässiga inflytande på varandra. Dessa faktorer möter äger rum på ett sätt eller i en situation, till vilken det inte finns någon motsvarighet inom sinnenas värld. Deras möte är i sig självt osinnligt eller icke förnimmelsemässigt. Jaget är ju redan osinnligt och kan därför inte i sig självt utgöra någon förnimmelsemässig kontrast till 'rörelsen'. Denna måste därför, i det ögonblick

⁶ Om man nu kan tala om "räddningen" i bokstavlig mening, då den treeniga principens andra del, X2, alltid har exciterat. Detta kosmiska "maskineri" (X2 och X3), där den *nya glorian* i guldglorian med sin *rörelseupprätthållande verksamhet genom kristusväsendens kosmiska talangkärnor*, skapar grunden för rörelsen, och därmed för medvetandets "uppkomst", utgör en helt central komponent som, tillsammans med de kosmiska skaparprinciperna, ligger till grund för Gudomens förmåga att uppleva livet. Dvs. förmågan att kunna skapa en kontrast till sin initiala stillhetsnatur. *Det är ju genom uppkomsten av dualitet eller mångfald som ettheten, den gudomliga singulariteten kan skapa och uppleva energibaserade, kontrasterande rörelsekombinationer.* Angående den nya glorian framträdande i guldglorian, se stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*.

den möter jaget och därmed inte längre har andra rörelsearter som kontrast, befinna sig utanför förnimmandet. Den måste i denna situation vara fullständigt identisk med själva det 'X', i vilket den uppgått. Men då detta 'rörelsens' möte med jaget inte desto mindre efterlämnar denna för sinnena tillgängliga verkan som vi kallar 'livsupplevelse', vilket är detsamma som väsendets förnimmelse av 'jag' och 'det', kan detta möte mellan jaget och 'rörelsen' inte bortförklaras eller förnekas, utan måste stå där som all förnimmelse allra första upprinnelse." (*Livets Bog*, del 3, st.789)

Rörelse är det samma som energi. Den energi vi här talar om är *moderenergin*, den sjunde och överordnade grundenergin. Moderenergin finns i *omanifesterad form* i 0X, och utgör en *del* av det gudomliga "något som är". Om moderenergens ursprung skriver Martinus följande i *Livets Bog*, del 2:

"Denna energi har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi." (*Livets Bog*, del 2, st. 531)

I stycke 532 finner vi följande högintressanta information:

"Men i och med att jaget på så vis blir ett med denna energi, framträder det här för första gången som reaktionsdugligt. Det kan reagera med de övriga sex grundenergierna i tillvaron. Resultatet av detta är ett upprätthållande och vidmakthållande av övermedvetandet. Med hjälp av denna realitet upprätthåller jaget sin eviga 'individualitet' och utgör en självständig enhet i världsalltet. Övermedvetandets existens beror alltså i första hand på jagets delvisa identitet med 'moderenergin' och dess härigenom framträdande förmåga att reagera med de övriga energierna i tillvaron. Denna reaktion är desto viktigare för jaget eftersom den utgör hela dess samlade medvetandeliv och gör jaget till 'ett levande väsen'." (*Livets Bog*, del 2, st.532)

Om urbegärets⁷ intima samverkan med moderenergin, kan vi läsa följande i samma stycke:

"Övermedvetandet åter utgörs, som vi sett, av jaget och dess 'urbegär' eller eviga vilja till manifestation av liv. 'Urbegäret' återigen är en realitet som uppstår i kraft av jagets beröring med moderenergin. Då denna beröring är evig, måste jagets 'urbegär' således också vara evigt. Men då allt begär är detsamma som tilldragning, och 'urbegäret' utgör inte något undantag, blir resultatet av denna jagets eviga tilldragning av materia (grundenergierna) en motsvarande

⁷ Urbegäret utgör den kosmiska faktor, den energi, genom vilken Gudomen tillfredsställer sin inneboende, evigt outsläckliga längtan efter livsupplevelse och därmed självbekräftelse.

"'Urbegäret' är den första form av energi, genom vilken jagets närvaro eller existens kan konstateras. Vi är därför här vid livets allra innersta och första analys. 'Urbegärets' energi är det material eller den materia, genom vilken allt framträdande eller all uppenbarelse av liv och tillvaro konstfärdigt förtonar in i det eviga, allra högsta 'något' (X1) och blir ett med detta." (*Livets Bog*, del 2 s., 530)

materieförtätning. [...] Det levande väsendets övermedvetande består således av jaget, 'urbegäret' och 'ödeselementet'. Tillsammans utgör dessa tre realiteter det levande väsendets 'överkommando'. Den huvudsakligen bärande energin här är som nämnts den sjunde grundenergin. Dock gäller det här, som i vissa tidigare fall, att det endast är i analysen som vi kan skilja företeelserna från varandra. I verkligheten förekommer de sammanknutna till en samarbetande enhet, men var och en behåller sin speciella och för samarbetet livsviktiga egenskap." (*Livets Bog*, del 2, st. 532)

Genom dessa exempel från Martinus litteratur har vi fått en grundläggande kännedom om Gudomen och dennes strukturella skaparförmåga. Det är alltså den *själsliga, livsupplevelseskapande strukturen* som gör Gudomen och de levande väsendena till medvetna, skapande och därmed *upplevande* väsen. Den gemensamma faktorn för Gudomens och livsenheternas vidkommande är det *odelbara* jaget, X1, vilken utgör den manifesterade existensen utgångspunkt.

I den själsliga strukturen finns det som Martinus benämner "immateriella heliga krafter". Om dessa krafter eller energier skriver Martinus följande i *Den intellektualiserade kristendomen*:

"Men jaget är inte enbart "den fasta punkten". Det rymmer även immateriella heliga krafter som ger medvetande eller mentalitet. De är också i sig själva immateriella. Dessa krafter verkar i olikartade kombinationer. De har sitt eviga säte i jaget immateriella struktur. Dessa energier framkommer i kronologisk ordning: instinktenergin, tyngdenergin (elden), känslöenergin. Intelligensenergin, intuitionsenergin och minnesenergin. Till dessa kommer moderenergin och urbegärets energi. De har alla sitt säte i och bildar tillsammans ett organ som jag har kallat 'ödeselementet', och som även det är otillgängligt för förnimmelse. Från detta element utstrålar deras verkan genom de levande väsendenas organismer och bildar jagets manifestationer, vilja och förnimmelse. Denna funktion finns således i varje levande väsen och bildar dess 'medvetande'. Länken mellan det levande väsendets organismområde och jagområdet är 'urbegäret'." ⁸ (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

⁸ Det är med andra ord X1:s urbegär som "sammanbinder" jaget med dess medvetandeskapande struktur, X2 och X3. Detta faktum, menar jag, bekräftar min tankegång att det är genom X1, den *verkande* principen, som den *icke-verkande* principen 0X, Gudomens jag, kan träda i kraft som ett skapande och upplevande "något som är". Det finns alltså en principiellt "oöverstiglig" skillnad eller gräns mellan det immateriella och omanifesterade gudomliga världsjaget 0X, den existentiella urgrunden, och den treeniga livsupplevelseskapande principen, X1. X2 och X3. Det är i kraft av den *inomgudomliga treeniga funktionsprincipen* som den omanifesterade stillheten, 0X/X1, (i sig själv icke-levande) genom X2-principen, "omvandlas" till ett rörelse- och kontrastskapande, manifesterande "något som är", vars *verksamma* domän utgörs av den tids- och rumsliga dimensionen eller formernas värld, X3.

Konklusion: Det odelbara gudomliga jaget kan genom *moderenergin* spalta upp sig själv i ett oändligt antal individuella treeniga principer. Det är på så sätt som jaget, ettheten, 0X, kan ha en "observerande" eller "betraktande" funktion, den *existentiella* urgrundens signum, *samtidigt* som det utgör en, genom moderenergin i X2, "uppdelad" aktivt skapande eller verkande *funktionsprincip*, X1, X2, X3, vilken kommer till uttryck inom

Jag vill emellertid, som ett komplement till ovanstående stycken om jagets intima samverkan med den själsliga strukturen, återge ett avsnitt från ett föredrag som Martinus höll på Martinus Institut 1955. Föredraget heter ”Själslig undernäring” och det utvalda avsnittet handlar om själen och den själsliga strukturen, och dennas själs existentiella livsvillkor.

”Själen’, som ju är vårt ’undermedvetande’, är också det vi kallar vårt ’psyke’. På modernt språk heter det ’psyke’ eller ’psykiska upplevelser’, och ’psykiska tillstånd’. Men tidigare så kallade man det själsligt tillstånd, och det kan vi också mycket väl kalla det i dag, vilket är det, som utgör själen. Det finns människor som tror att ’själen’ är det andliga väsendet. Det är det inte. Det verkligt levande väsendet är inte det samma som själen. Men själen är alltså dess undermedvetande. Och det är det område, i vilket det har alla dessa undermedvetande kroppar, psykiska kroppar, i kraft av vilka de återigen kan skapa den fysiska kroppen och hålla den fysiska kroppen vid liv och i funktion. Det är också genom den själsliga kroppen, som de uppnår det vetande, genom vilket de mer eller mindre kan befordra det tillstånd, eller uppfylla de krav, som är nödvändiga för att det ska kunna utnyttja den fysiska organismen.

Detta själsliga tillstånd är också ett uttryck för energi. Den skall också ha näring. Den är inte en evighetsmaskin. Det finns inte något som kan vara för evigt. Det sker alltid en förvandling, en omsättning av krafter, och således ska vårt själsliv också ha näring. Medan det fysiskt levande ska ha fysiska materier, så ska det själsligt levande ha själsliga materier. Det ska hållas vid liv genom själsliga materier. Och dessa själsliga materier, det är ju allt det som inverkar på tankelivet – på själslivet. Och här inne har vi också en hunger och en mättnad, precis som vi har på det fysiska planet. Där har vi också en hunger och mättnad. Det själsliga livet har sin egen hunger och mättnad. Och precis på samma sätt som vi kan ödelägga det fysiska livet, så kan vi ödelägga det själsliga livet. Och när vi ödelägger det själsliga livet, så blir livsupplevelsen också nedsatt.” (Utdrag ur ett föredrag med titeln ”Själslig undernäring”, som Martinus höll på Martinus Institut den 20 november 1955. Min översättning.)

Själen undermedvetandekroppar, vilka är verksamma i X3-området, består av de sex, från moderenergin, utlöpande grundenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Med dessa sex energier skapar jaget den fysiska kroppen och sitt medvetande.⁹

den tids- och rumsdimensionella skapade världen. Vad gäller jagets uppdelning av sig själv, se symbol 11 stycke 11.34 i *Den eviga världsbilden* del 1 och Per Bruus-Jensens bok ”X” del 1 stycke 1. 197.

⁹ På symbol 12, ”Grundenergiernas kombinationer”, har Martinus illustrerat grundenergiernas cykliska kretslopp genom spiralkretsloppets sex tillvaroplan. På symbolen kan vi också se varje tillvarplans speciella grundenergikombination. <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-12/index.html>

Mäster Eckhart och själens grund

Med anledning av ovanstående text från Martinus hand – en av relativt fåtaliga texter där han i direkta ordalag talar om själen, dess struktur, syfte och funktion – finns det anledning för mig att ge utrymme åt filosofen, teologen, dominikanmunken och mystiken Mäster Eckharts (1260–1328) tankar om *själens grund* och den *gnista* som enligt honom förbinder den med Gud.

Hos Mäster Eckhart finns ett centralt begrepp – själen grund. Själens grund är hos Eckhart en ”plats” i själen där människan kan möta Gud. Det är den ”plats” där Gud tränger in i människans själ; en ”plats” där den process han kallar *guds födelsen* äger rum.

I Hans Hofs text¹⁰ i antologin *Meditation och mystik* kan vi läsa följande under rubriken ”Eckhart reserverar en bestämd ”plats” i själen för Guds födelse”.

”Vi kan sammanfatta Eckharts tolkning av den mystiska upplevelsen av mötet mellan själen högsta medvetandeskikt och den gudomliga verkligheten i följande moment.

Själens grund a) Bortom själen olika förmögenheter och medvetna funktioner finns det ett område (ett tillstånd) – ’en plats’ – i människans medvetande dit medvetandet om de skapade tingen inte når. Eckhart betecknar detta område (tillstånd) av medvetandet som *själens grund* eller *själens verklighet*.

Tomt medvetande b) Människan är medveten om objektvärlden – tingen i världen – tack vare sina själsförmögenheter och -funktioner, som intellekt, minne och vilja. Dessa förmögenheter har ingen funktion eller ’verksamhet’ i själen grund, medvetandets högsta område. Medvetandet är där absolut tomt, det är med Eckharts formulering fritt från alla bilder.¹¹

Gud kommer inte in i objektmedvetandet c) Så fort själen förmögenheter är i verksamhet är medvetandet ett medvetande om något och då är medvetandet ur stånd att i sig uppta den gudomliga verkligheten.

Ett passivt medvetande d) I själen grund råder alltså fullkomlig passivitet från objektmedvetandets sida; medvetandet är hos sig självt, fritt på allt bestämt innehåll och därigenom mottagligt för den gudomliga verkligheten. Eckhart formulerar detta tillstånd så: i själen icke-verkande kan Gud verka.

¹⁰ Hans Hofs text har titeln ”Hur Gud föder sig själv i en människas medvetande och hur människans medvetande bryter sig in i tillvarons gudomliga urgrund – Om och ur Mäster Eckharts mystik”

¹¹ På följande sätt formulera sig Martinus om detta medvetandetillstånd, vilket innehållsmässigt saknar alla former av skapade företeelser och objektrelationer:

”Vi kan därför, när all manifestation eller alla de skapade företeelserna har stängts ute, uppleva denna vårt jags individualitets identitet med evigheten, liksom Guds jag på samma sätt är identiskt med evigheten. Kulminationsupplevelsen av livet i den gudomliga världen är således upplevelsen av sin absoluta samhörighet, sin identitet, sitt varande ett med Gudomen bortom alla synliga former.” (”Himmelriket eller det kosmiska livstemplet”, st.14 *Kosmos* 7/2108).

I det passiva medvetandet strömmar Gud in e) Vad Eckhart säger om själens 'grund' eller 'verklighet' har samma innebörd som hans påstående om själen som en bild av Gud: själen är i sitt högsta skikt av medvetande och verklighet ingenting annat än 'platsen' för utflödet ur Guds verklighet och självkunskap (självmedvetande).¹²

Själsgunden är mer Guds än människans f) I detta högsta skikt har själen mer gemensamt med Gud än med sitt vanliga objektmedvetande. Eckhart kan formulera detta så: själens innersta tillhör inte själen utan Gud.

Själens grund är människans 'mitt' g) Även om Eckhart skiljer mellan själens grund och själens förmögenheter, innebär inte denna åtskillnad att Eckhart räknar med två självständiga själsdelar eller själar hos människan. Enligt Eckhart har nämligen de själsliga förmögenheterna intellekt, minne och vilja, som fungerar i den del av medvetandet som är inriktat på objekt, sin rot i det 'nakna', tomma medvetandet i själens grund. Själens grund är 'mitten eller s.k. centrum för alla själskrafter' (= själsförmögenheter).

I stycket *Själens inre öga* ¹³ skriver Eckhart om det han kallar: "själens två ögon".

"Själen har två ögon, ett inre och ett yttre. Själens *inre* öga är det som skådar in i väsendet (= verkligheten) från Gud: detta är helt och hållet hans eget verk. Själens *yttre* öga är det som är vänt mot allt skapat. Det varseblir det skapade genom att göra sig bilder av det. Det fungerar som en (själs-)förmögenhet fungerar. Men den människa som har ett inre liv, så att hon har kunskap om Gud i hans eget smakande (av sig själv) och i hans egen grund. En sådan människa är helt fri (eg. befriad) från (att varsebli) skapade saker och är innesluten i sig själv – i en verklig borg av sanning."

Eckhart fortsätter att beskriva själens verksamhet på detta klarsynta sätt.¹⁴

Innanför alla själsförmögenheter "All själens verksamhet sker via något medel (organ). Förmågan att se fungerar endast genom ögonen; på annat sätt kan själen inte åstadkomma något seende. Och på samma sätt är det med alla de andra sinnena. All sin verksamhet utträttar själen genom något medel. Men i själens väsen (= det som själen *är* i själsgrunden) finns ingen verksamhet. Ty de

¹² På följande sätt beskriver Martinus den företeelse Eckhart benämner själens högsta skikt och "platsen" för "utflödet ur Guds verklighet och självkunskap".

"De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör den allra första eller högsta formen för förnimmelse av din och min eviga struktur. En högre förnimmelse kan inte äga rum. De utgör således det manifesterades allra högsta horisontrand. Bortom denna horisontrand existerar alltså bara ditt och mitt jag samt all rörelses allra första början. Men denna rörelse är här bortom de gyllene trådarnas domän otillgänglig för förnimmelse och ska därför evigt förbli omanifesterad." (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

¹³ *Meditation och mystik* s.189

¹⁴ *Meditation och mystik* s.190

förmögenheter, med vilkas förmedling själen är verksam, flyter fram ur väsendets grund. Ja, än mer: i (själs-) grunden tiger alla medel (= själsliga organ). Här är alltsammans ro och en högtidsstämning inför det födande och den verksamhet vari Gud Fader oupphörligt uttalar sitt ord. Denna (själsgrund) är sådan till sin natur att den inte är mottaglig för något annat än den gudomliga verkligheten – och det utan något förmedlande organ. Gud går här in i själen med allt sitt, inte med en del av sig. Gud går här in i själens grund. Ingen utom Gud allena kommer i beröring med själen i dess grund. De skapade tingen förmår inte tränga in (= bli medvetna objekt) i själens grund utan måste stanna utanför i själens förmögenheter.”)

Det är denna upplevelse av den gudomliga verkligheten i vårt medvetandes djupaste skikt som Eckhart benämner Guds födelse i själens grund. Hos Martinus kan vi i artikeln *Himmelriket eller det kosmiska livstemplet*, stycke 14 och 15, läsa en *principiellt samstämmig*¹⁵ beskrivning av det bildlösa mötet med den yttersta verkligheten – Gudomen. Ett möte där alla skapade ting, alla objekt, är avlägsnade från medvetandehorisonten.

Det levande väsendets sammansmältning med den eviga Fadern

”I visdomsrikets sista zon börjar väsendets utåtriktade koncentrationsförmåga mot de skapade företeelserna att avta till förmån för en starkt växande koncentration på själva Gudomen. Ja, det är som om dess jag här befinner sig i enrum med själva Gudomen. Men då varken ens eget jag eller Gudomens jag är en skapad företeelse, och det skapade företeelserna här är borta eller kan stängas ute, blir den fundamentala upplevelsen i den gudomliga världen en upplevelse av en tillvaro eller ett liv utan skapade företeelser. Dock existerar här det eviga övermedvetandet med talangkärnorna och undermedvetandet, och som en följd av detta kan jagets osynliga eller bildlösa upplevelse av samvaron med Gudomen inträda i manifestation eller synliggörande när som helst som det berörda jaget känner ett behov av det, eller har lust att göra det.”

(”Himmelriket eller det kosmiska livstemplet” *Kosmos* 7/2018)

Den här beskrivna upplevelsen utan de skapade tingen stämmer väl överens med följande ovanstående rader av Eckhart:

¹⁵ Med *principiell samstämmighet* menar jag följande: det gudsmöte som Eckhart beskriver gäller för en högt utvecklad människa på det utvecklingssteg i spiralkretsloppet där vi nu befinner oss – i djurriket. Dvs. en högt etiskt och moraliskt utvecklad person som har kommit långt i sin polförvandling från djur till riktig människa. Det är ju i kraft av den motsatta polens utveckling i människan, den feminina polen hos mannen och den maskulina polen hos kvinnan, som vederbörande kan komma i kontakt med de medvetandeskikt eller våglängder som representerar Guds primära medvetandeområde. De väsens gudsmöte som Martinus beskriver i artikeln befinner sig i det han kallar *den gudomliga världen*, och utgör sedan eoner av tid etiska och moraliska fullkomliga kärleksväsen, vilka bland annat utgör redskap för vidmakthållandet av Guds primära medvetande. De är vidare representanter för det kulminerande eller högsta stadiet av utåtriktad, skapande verksamhet i spiralkretsloppet. Dessa väsen kan, till skillnad från människan på vårt nuvarande utvecklingssteg, djurriket, med sin dagsmedvetna vilja när som helst möta Gud på det av Martinus i artikeln beskrivna tillvägagångssättet. För ytterligare information om dessa företeelser hänvisar jag den intresserade till Martinus egen litteratur.

”Gud går här in i själen med allt sitt, inte med en del av sig. Gud går här in i själens grund. Ingen utom Gud allena kommer i beröring med själen i dess grund. De skapade tingen förmår inte tränga in (= bli medvetna objekt) i själens grund utan måste stanna utanför i själens förmögenheter.”)

Vi tittar så på ytterligare några rader från artikeln ”Himmelriket eller det kosmiska livstempelt”, där Martinus beskriver, som jag uppfattar det, Guds inträngande i själens grund (för att nu tala med Eckhart) i form av individens kroppslösa upplevelse av *den gyllene ljusoceanen, den härskande ljusenergin eller högsta elden*.

”Denna upplevelse uppenbarar sig för en själv som en förnimmelse av att vara kroppslöst närvarande i en oändlig ocean av ett särskilt slags eld. En oövervinnerlig känsla av att man i denna gyllene eld, eller detta gasformiga lysande guld, står inför eller i själva den eviga Gudomens något, hans väsen, medvetande och strålgloria. Här existerar det alltbehärskande, det alltöverväldigande gudomliga jaget som existerar bakom alla skapelser, alla manifestationer, alla tankar, all vetenskap och visdom. [---] Här glittrar och lyser i strålande gasformigt guld det eviga livsdirigerande något, som är hjärnans och hjärtats upphov i varje levande väsen, likväl som det är den visdomens och förståndets upphov, som avslöjar sig i den logik genom vilket universums klot och de levande väsendenas organismer skapas. Här är det levande som endast finns i, eller utgör, templets allra heligaste och därför är otillgängligt för varje ännu ofärdig eller omogen människa, är otillgängligt och dräpande för varje väsen som inte har den av kärlek garderade nödvändiga mognaden eller tillvänjningen till den härskande ljusenergin eller högsta elden.” (”Himmelriket eller det kosmiska livstempelt” st.14, *Kosmos* 7/2018)

I stycke 15 fortsätter Martinus beskrivningen av detta överjordiska möte med Gudomen.

Gudomens evigt livsdirigerande ’något’ glittrar och lyser i strålande gasformigt guld

”Denna upplevelse uppenbarar sig för en själv som en förnimmelse av att vara kroppslöst närvarande i en oändlig ocean av ett särskilt slags eld. En oövervinnerlig känsla av att man i denna gyllene eld, eller detta gasformiga lysande guld, står inför eller i själva den eviga Gudomens något, hans väsen, medvetande och strålgloria. Här existerar det alltbehärskande, det alltöverväldigande gudomliga jaget som existerar bakom alla skapelser, alla manifestationer, alla tankar, all vetenskap och visdom. [---] Här i den gudomliga världen kan väsendena således gå ut och in i denna ljusocean, in och ut ur denna sammansmältning där de är ett med Gudomen. In och ut ur denna deras egen personliga och individuella upplevelse av sin identitet med Fadern, evigheten och oändligheten.” (”Himmelriket eller det kosmiska livstempelt” st.15 *Kosmos* 7/2018)

I det av Martinus ovan beskrivna mötet med Gudomen, där individen går ”ut och in i denna ljusocean, in och ut ur denna sammansmältning där de är ett med Gudomen”, äger det, som jag förstår Martinus, det mest intima av möten rum. Ett möte där Gudomen *möter sig själv genom sig själv, livsenheten*.¹⁶ Här är individen och Gudomen *Ett*.

Hans Hof skriver om denna etthet under rubriken *Kunskap utan kunskap*. Här kommer Hof in på Eckharts tolkning av begreppet *Sonen* – Guds medvetande eller ”(kunskaps)bild av sig själv.”

”Dessa slags bilder [det vanliga medvetandets bildskapande] är helt borta i det nya medvetandet. Men liksom det vanliga medvetandet är präglad eller strukturerat av sinnes- och tankebilder är också det högre medvetandet präglad eller strukturerat. Det som strukturerar det är enligt Eckhart Guds eget medvetande om sig själv. Detta Guds självmedvetande kallar Eckhart, som vi har sett, *Sonen*. Han säger, med kristen terminologi, att *Sonen* är *Guds bild* och förstår därmed just Guds medvetande om sig själv eller Guds (kunskaps)bild av sig själv. Enligt Eckhart är detta innehållet i det högre medvetandet, som alltså präglas av Guds bild av sig själv. Men denna bild är inte en bild i vanlig mening. Det som utmärker strukturen hos det mänskliga medvetandet, som speglar Guds självmedvetande, är enligt Eckhart att det i det medvetandet inte finns några begrepp eller åtskillnader utan att allt där är *ett enda, alltigenom ett och det samma*. Eckhart kallar denna medvetandestruktur för över-bild. Han kan för samma sak använda uttrycket ’övetande vetande’. Det är alltså fråga om en kunskap utan kunskapens vanliga kännetecken. [...] Eckhart liknar upplevelsen av detta ’över-medvetna’ tillstånd vid något som kommer eller bättre vid ett kommande, en ur det ousägliga tillrinnande ström – av liv och ljus. ’Kommandet’, ’det tillströmmande flödet’ kallar Eckhart ibland ’Guds födelse’.”¹⁷

Eckhart skriver något mycket läsvärt om det gudomliga mörkret kontra det gudomliga ljuset.¹⁸ Mörkret är, menar jag, det mörker som finns *bakom* gudglorian. Ett mörker där Gudomens innersta väsens kärna, X1 och X2 – jaget och skaparförmågan, befinner sig. Det är där, *i detta*

¹⁶ Det enda som djupast sett existerar är Gudomen, ”X”. Men där vi, alla världsalltets levande väsen i världsalltet, genom vår organiska samhörighet med Gudomens X1, av vilket vi har en jagförmimelse, och vårt *individuella* X2, i princip utgör gudar (gudskopior). Detta i egenskap av våra treeniga principer, vilka utgör kopior (avbilder) av Gudomens treeniga princip (den kosmiska ur bilden).

För övrigt, se inledningen i stycke 2099 i *Livets Bog* del 6: ”De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade”, angående det Hans Hof skriver om det ”över-medvetna tillståndet”:

”Eckhart liknar upplevelsen av detta ’över-medvetna’ tillstånd vid något som kommer eller bättre vid ett kommande, en ur det ousägliga tillrinnande ström – av liv och ljus. ’Kommandet’, ’det tillströmmande flödet’ kallar Eckhart ibland ’Guds födelse’.” (Hof s.195)

¹⁷ *Meditation och mystik* s.194

¹⁸ *Meditation och mystik* s.196

mörker, som individen upplever det personliga mötet med Gudomen. Eckhart skriver följande om det gudomliga ljuset och mörkret:

”Vad jag vet i Gud, det är ljus; men det som berör kreaturen, det är natt. Det sanna ljuset finns (bara) i det, som inte något kreatur rör vid. Sankt Johannes säger: ’Gud är det sanna ljuset, som lyser i mörkret’ (Joh. 1:9 o. 5). Vad är detta mörker? För det *första*: att människan icke häftar eller hänger fast vid något och är blind och inte vet något om kreaturen. Jag har redan ofta sagt: Den som vill skåda Gud, han måste vara blind. – För det *andra*: ’Gud är ett ljus, som lyser i mörkret’, emedan han är ett ljus som bländar. Det betyder ett så beskaffat ljus, som är ofattbart och oändligt, ty det har inget slut (begränsning) och vet icke av något slut (begränsning). Och detta betyder, att det bländar själen så, att den intet vet och att den intet förnimmer. – Det *tredje* mörkret är det allra bästa och betyder det, i vilket det (överhuvud) inte finns något ljus. En mästare säger: Himlen har intet ljus, därtill är den alltför hög... Så i detta mörker förlorar själen allt ljus.”)

Att Gudomens innersta vara eller väsen befinner sig i ett absolut mörker, beror på det faktum att dess innersta väsen är omanifesterat. Utan rörelse, utan utåtriktad energiomsättning, sker det inget synligt tillkännagivande av något slag. Tillkännagivandet från Gudomens sida sker genom att Gudomen genom sitt urbegär kommer i kontakt med moderenergin och skaparprinciperna i X2, varefter denne, genom skaparprincipernas interna samverkan, omsätter sina impulser till livsupplevelse i energiomsättningens eller rörelsens domän, X3.

”Genom ’urbegäret’ är jaget rotfäst i materien och materien i jaget”

(*Livets Bog*, del 2, st. 530)

Vidare i samma stycke:

”Urbegäret” är den första form av energi, genom vilken jagets närvaro eller existens kan konstateras.” (*Livets Bog*, del 2, st. 530)

Martinus skriver i stycke 531 följande om den sjunde grundenergin, moderenergin, vilken utgör grunden för skapelsen av den energibaserade livsupplevelsen.

”Enbart jaget med dess ’urbegär’ har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget ’urbegär’, vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt göra begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva ’urbegäret’. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom ’urbegäret’ vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva

jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi.” (*Livets Bog*, del 2, st. 531)

På så vi skapas, eller rättare sagt *upprätthålls* (genom moderenergin), det gudomliga gyllene ljus som mystiker i alla tider har talat om.¹⁹

Martinus skriver i *Livets Bog*, del 2, att urbegäret utgör det ständiga bindemedlet mellan jaget och dess övermedvetande eller X2, skapar- och upplevelseförmågan.

”Bakom alla synliga eller manifesterade företeelser hos det levande väsendet existerar som nämnts ’urbegäret’, det vill säga lusten till manifestation, som är detsamma som lusten till livet. Denna lust eller längtan ligger helt utanför individens fysiska dagsmedvetande, eftersom den existerar som permanent vanemedvetande eller är en evig automatfunktion. Detta begär är mycket enkelt i sin analys, eftersom det endast kan vara riktat mot manifestationen i dess helhet. Det söker sig inte mot någon speciell gren eller riktning i materien. Det är en evigt existerande dragning till allt och alla, till gott och ont, till harmoni och disharmoni. Det är det ständiga bindemedlet mellan jaget, dess ’övermedvetande’ och ’ödeselement’. Det är urkraften i dess ’evighets kropp’. Det är ’den högsta eldens’ grundkälla eller djupaste ursprung. Men här är urbegäret inte i specificerat tillstånd. Det är i det stadium, i vilket det i form av ’X2’ ännu är namnlöst till sin natur. Det har ingen annan analys än den, att det ouppslösligt knyter samman jaget med ’övermedvetandet’ och ’ödeselementet’, och därifrån utgår till ’undermedvetandet’. Det har sina rötter i själva ’det gudomliga något’. Ja, det framträder rent av som delvis identiskt med denna namnlösa realitet. Det har sin början i denna.” (*Livets Bog*, del 2, st. 529)

Här noterar jag att urbegäret är det *samma som* X2. Urbegäret emanerar ur jaget och är därmed en del av detta jag. Att Martinus likställer urbegäret med X2 tolkar jag som att urbegärets energi, *tillsammans* med moderenergin, som båda är rotfästa i X2-strukturen, ”föder” fram och upprätthåller hela denna struktur med dess innehåll av kosmiska skaparprinciper, polorgan, ödeselement och spiralcentrum.²⁰ Utifrån denna struktur verkar

¹⁹ ”De gyllene trådarna utgör således reaktionen på vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vårt högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten.” (*Livets Bog*, del 6, st. 2099)

²⁰ Det enda som har verklig existens i världsalltet är Gudomens orsakslösa jag, ”X”. Följaktligen härstammar alla livsupplevelseskapande komponenter från detta jag. Gudomen föder inte fram någon av dessa livsupplevelsekomponenter rent bokstavligt, utan mer i bildlig form, då de alltid har existerat som en evigt verkande del i den gudomliga jagstrukturen – X1, X2, X3.

Vad gäller moderenergin utgör denna energi det ”material” som hela X2-området är uppbyggt av. Gudomen kan med andra ord vidmakthålla alla de livsupplevelseskapande komponenternas funktioner i X2 genom det evigt pågående samarbetet mellan urbegäret, moderenergin och den högsta eldens energi.

”Den högsta elden har sitt säte i väsendets övermedvetande och upprätthålls genom urbegäret och moderenergin.” (*Den eviga världsbilden*, del 3, st. 33.3)

urbegäret, jagets eviga motivationsfaktor, som den grundläggande drivkraften vid tillkomsten av livsupplevelsen, vilken förverkligas just genom X2-principens livsupplevelseskapande komponenter.

Avsaknaden av ljus beror alltså på det faktum att det inte sker någon skapelse eller energiomsättning i Guds innersta natur, 0X, då det i denna ”del” av Gudomen inte finns någon manifesterbar materia.²¹ Ljuset är ju en konsekvens av eller uttryck för existensen av materiens rörelseskapande krafter – grundenergiernas förmåga att på jagets bud skapa liv, vilket är detsamma som ljus i olika former och variationer. All materia är, som Martinus skriver i nedanstående stycke, ”lika med åsynen av ’ljus’.”

Det är först i det ögonblick som Gudomen sänder ut en energiimpuls²² till den skapade världen, X3, som energierna kommer till manifesterat uttryck. Martinus skriver på ett flertal stället att energierna, materien, är lika med olika grader av ljus. Följande exempel på detta är hämtat ur *Livets Bog*, del 2.

”Alla former av ’ämnen’ eller ’materia’ är således i själva verket lika med åsynen av ’ljus’. När Bibeln berättar om Gudomens första skapelse som identisk med ’ljusets’ tillblivelse, är det inte utan en viss relation till detta. De fortsatta resultaten av den gudomliga skapelsen – klotens, växternas, djurens och människornas tillblivelse – är endast sinnesintryck, reglerade med hjälp av ’perspektivprincipen’.²³ Det vi uttrycker med dessa beteckningar, och alla de ting för vilka vi har andra beteckningar, är utan undantag endast reaktioner av vårt eget jags energiers beröring med Gudomens jags energier eller ’ämnen’ (naturen). Allt vi upplever är endast olika ’kosmiska ljusreflexer’. Världsalltet är en ljusocan.” (*Livets Bog*, del 2, st. 497)

Kapitel 5

Urbegäret och moderenergin – livsupplevelsens energibaserade urkälla

Martinus skriver i *Livets Bog*, del 2, stycke 531, att jaget med dess urbegär (jagets *egennatur*) inte har ”någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra

Det är genom den högsta elden som Gudomen upplever livets alla tänkbara nyanser från djupaste mörker till kulminerande kärlek.

”Urbegäret är den högsta eldens grundkälla eller djupaste ursprung.” (*Livets Bog*, del 2, st. 529).

²¹ Materien är ju rotfast i den treeniga principen andra princip, X2, utifrån vilken den alltså blir till ljusmanifestationer av skiftande grader och styrka.

²² Denna energiimpuls blir till en *organiserad, strukturerad rörelseart* genom skapar- och upplevelseförmågan, X2.

²³ ”Perspektivprincipen utgör alltså i sin högsta analys den begränsning som gör oändligheten eller världsalltet tillgängligt för förmimelse, och som därmed gör upplevelsen av livet till ett faktum.” (*Livets Bog*, del 1, st. 267)

väsens existens eller tillvaro”. Jaget är med andra ord oförmöget att skapa liv och livsupplevelse *utan* ”illusionsprinciperna” X2 och X3. Detta har återigen sin grund i X1:s fullständiga avsaknad av ”redskap” för skapande av kontrasterande rörelsekompositioner, då det inte existerar sådana faktorer i den immateriella, omanifesterade och därmed orörliga urgrunden. Dessa livsupplevelseskapande faktorer finns i den treeniga principens andra och tredje del – X2 och X3, skaparförmågan och dess frambragta resultat i form av organismer, medvetande och ting.²⁴

X1 utgör i sin *egennatur* den odelbara Ettheten: ett ”opersonligt”, icke medvetet ”något som är” – ett vara utan medvetande, då existensen på ”avskalad”, ”ren” eller ”naken” X1-nivå saknar medvetande. X1 utgör i sin *urgrund* ett slags intet, *utan* att vara ett intet i absolut bemärkelse. Det utgör, som Eckhart formulerar det, ”ett vara över alla vara”.

I *Predikningar* II skriver Eckhart följande.

”Gud är intet; inte så som han vore utan vara. Fastmer är han varken det ena eller det andra av det som man kan påstå något om – han är ett vara över alla vara”. (Bischofberger *Mäster Eckharts andliga undervisning* s. 123)

I Ettheten finns ingen mångfald. Utan mångfald, inget medvetande, och följaktligen ingen livsupplevelse. Liv är lika med rörelse. I Ettheten finns ingen rörelse, inget liv *i sig självt*.

Rörelsen är ju detsamma som energi eller materia, dvs. ett förvandlingsbart ”material” som jagets *initialt* ostrukturerade skaparimpulser kan manifestera sig i eller genom via X2-principens strukturerande och organiserande förmåga. Denna strukturerande och organiserande förmåga saknas alltså i det *immateriella* och *evigt stilla* jaget.

Det krävs energi för att något ska kunna bli till partiklar – bundna energiformer som kan röra sig, förvandlas och därmed kontrastera mot andra rörelsekompositioner eller ”fasta” partikelformationer. Hela denna energiomsättning, möjliggjord genom moderenergiens ”konvertering”²⁵ till de sex undermedvetandenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne, äger alltså rum i X3-området i kraft av X2-principens strukturerande verkansförmåga.

Om jaget, X1, och urbegäret skriver Martinus följande i *Livets Bog*, del 2:

²⁴ Utan dessa faktorer utgör jaget inte ett *levande* ”något som är”. Livsupplevelsen måste oavbrutet skapas, vilket sker just genom X2 och X3-principernas ”intima” samverkan.

²⁵ Denna konvertering äger rum via sex spiralcentrum i X2. I dessa spiralcentrum ”möter” urbegärets energi moderenergi, varvid en organisation av energierna äger rum.

Martinus:

”I ’ödeselementet’ finns nämligen ett centrum för var och en av de sex grundenergierna. I dessa centrum möter ’urbegäret’ grundenergierna, och en organisation av dessa uppstår. Denna organisation framträder i form av en evigt fortsättande rytmisk rörelse”. (*Livets Bog*, del 2, st.533)

”Ödeselementet ”är ett organ som utgör sätet för magasineringen av väsendets förmågor, anlag eller talanger. Varje böjelse, varje karaktärsegenskap, varje dygd eller last, har sitt rotfäste här i detta organ.” (*Livets Bog*, del 2, st. 326)

”’Urbegäret’ är hans eget innersta väsen. Det är alla hans tankeklimats, hela hans medvetandelivs moder, medan jaget är detta hans dagliga väsens fader. Hela hans framträdande, hans tankar, viljande och kunnande, är barn av detta eviga ’kosmiska äktenskap’ mellan jaget och ’urbegäret’. Dessa två realiteter framträder således harmoniskt sammansmälta till ett ting med två analyser, en enhet bestående av två principer. Denna enhet utgör jagets sanna analys. Genom ’urbegäret’ är jaget rotfäst i materien och materien i jaget. Det existerar därför inte något jag som inte befinner sig i eller är sammansmält med materia, och inte någon materia, i vilken ’detta gudomliga något’ inte förekommer.” (*Livets Bog*, del 2, st. 530)

I nästkommande stycke skriver Martinus om X1:s, i sig själv, ”medvetlös” natur:

”Men denna av jaget och ’urbegäret’ bestående enhet är ännu inte något ’levande väsen’. Vi är ännu bara vid analysen av dettas första princip, ’X1’. Det räcker inte att det finns ett ’något’ som kan utstråla tilldragningskraft. Ett jag och en önskan är inte något ’synliggörande’, vare sig av jaget eller dess ’önskan’, och rymmer i sig självt inte någon som helst grad eller form av denna önskans uppfyllelse. Denna del av ’det levande väsendets’ analys ligger ännu helt utanför all observation eller förnimmelse, och därmed utanför allt vi känner till som manifestation och upplevelse.

Enbart jaget med dess ’urbegär’ har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget ’urbegär’, vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt göra begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva ’urbegäret’. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom ’urbegäret’ vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi.” (*Livets Bog*, del 2, st. 531)

Livets största mirakel torde vara möjliggörandet, skapandet, av den timliga livsupplevelsen. Detta med tanke på att jagets utgångspunkt för skapelse utgörs av dess immateriella, icke substantiella, form- och egenskapslösa natur. Räddningen för jagets vidkommande, utgörs alltså av jagstrukturens andra del – X2, skapar- och upplevelseförmågan, tillika moderenergin domän.

Tack vare moderenergin och urbegäret kan jaget, immateriell tomhet och stillhet, skapa illusoriska energibaserade, kontrasterande rörelseformation, såsom de otaliga organismerna i

den jordiska biosfären. Dessa organismer består av moderenergin i kvantifierad form.²⁶ De utgör avgränsade tids- och rumsdimensionella fysiska och mentala formationer bestående av de sex grundenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Dessa grundenergier ligger till grund för utformandet av individens medvetande och organism. Själva kvantifieringen är i hög grad ett resultat av samarbetet mellan två av skaparprinciperna *livsenhetsprincipen* och *talangkärneprincipen*.²⁷ De garanterar därmed varje levande väsens eviga individualitet.

Men, då det är jaget som ligger till grund för all skapelse av livsupplevelse, och dennes material för skapelse initialt utgörs av dess immateriella tomhets- och stillhetsnatur, är livsupplevelsen djupast sett uppbyggt av *illusoriska* skapelser och formationer. Dvs. de har i sig själva ingen egen bärkraft, utan är ett resultat av jagets laborerande med materien eller energin. Och då dessa framtagna skapelseprodukter djupast sett utgör det samma som jaget (immateriell tomhet och stillhet) är de att betraktas som illusioner. Dvs. tillfälliga energiformationer, vilka genom sin "instabilitet", sin tillfälliga sammansättning oavbrutet förändras, förvandlas eller omskapas till nya tillfälliga energiformationer.

Detta förvandlings- eller förändringsarbete kan jaget utföra i och med att energin utgör en *del* av det immateriella jaget. Energin befinner sig med andra ord inom jagets räckvidd, då den i manifesterad form tillhör jagstrukturens andra del – X2, med vilken jaget, X1, evigt är förbunden genom sitt urbegär.

X2, jagstrukturens andra del eller princip, befinner sig så att säga "utanför" jagets egennatur, X1.²⁸ Den kan liknas vid en kropp, vilken utgör det energibaserade redskapet för det

²⁶ Moderenergin spaltar, som tidigare nämnts, upp sig i sex "delversioner" av sig själv genom de sex spiralcentrum eller grundtalangkärnor i X2:

"I övermedvetandet finns ytterligare ett centrum för var och en av de sex grundenergierna. Dessa centrum har vi betecknat som "grundtalangkärnor" eller "spiralcentrum". De utgör det innersta sätet för det levande väsendets förmågor och anlag. Tack vare dessa talangkärnor eller centrum kan väsendets förmågor och anlag överleva den fysiska organismens död eller undergång och därefter komma att medverka i skapandet av en ny fysisk organism. Jaget får alltså därigenom möjlighet att uppleva en ny fysisk tillvaro, och så fortsätter det. Det är detta utbyte av de fysiska kropparna som vi kallar "reinkarnation". (Den eviga världsbilden del 1 st.6.8)

²⁷ Per Bruus-Jensen "X" del 1 s. 295, st.1. 197 (Nordisk Impuls 1986)

²⁸ Jag menar att jaget i sin egennatur, X1 och urbegäret, utgör ett helt eget "fristående" element. X1 finns "bortom" eller "utanför" X2 och X3-principernas domän, där det exitetrar på sina egna outgrundliga premisser. Vidare är X1 *det samma som* 0X, då det bara finns *ett odelbart* jag, "X" – alltså existentiella urgrund. Genom den *inomgudomliga* treeniga funktionsprincipen, X1, X2, X3 – en "inneboende" livsupplevelseskapande faktor i 0X – träder 0X *in i rollen* som X1 – det aktiva, skapande och upplevande jaget.

Det finns, menar jag, en *principiell överensstämmelse* vad gäller relationen mellan vårt eget jag och vår organism, och 0X och den treeniga funktionsprincipen. Vårt jag, X1, är *inte* det samma som vår organism. 0X är *inte* det samma som den treeniga funktionsprincipen. Vår organism är ett redskap genom vilken X1 upplever livet. Den treeniga principen är likaledes ett redskap, genom vilket 0X, det icke-verkande jaget, blir ett verkande och därmed *upplevande* jag, X1.

Djupast sett finns bara "X", Gudomens jag, vilket besjälar både den andliga och den fysiska världen. Ja, *allt* som existerar. Det är endast i teorin, när vi detaljstuderar jaget och den gudomliga strukturen, som det går att tala om

immateriella jagets skapande av livsupplevelsen. Detta sker genom X2:s innehåll av moderenergi, skaparprinciper, talangkärnor och moderkärnans två poler – den maskulina polen för avgivande av energi och den feminina polen för mottagande av energi, samt den högsta eldens energi: Gudomens allt genomstrålande kärleksenergi. Denna energi *kolorerar* livsupplevelsens alla oräkneliga manifestationer, nyanser och uttryck.²⁹

Vår värld utgör ett evigt pågående resultat av jagets och energins samverkan, där jagets urbegär oavbrutet aktiverar X1 att skapa en perspektivisk, kontrasterande, rörelsebaserad livsupplevelse genom utnyttjandet av de sex grundenergierna i undermedvetandeområdet, X3 – differentierande utlöpare från moderenergin med var sina kompetens- eller specialområden. Om dessa sex energier skriver Per Bruus-Jensen följande i boken *I begyndelsen var tomheden*.

”Vad gäller undermedvetandeplanet, alias effektnivån, präglar moderenergin detta på det sättet, att detta konstant upprätthåller *sex* principiellt olika, inbördes supplerande kategorier av skapande verksamhet med tillhörande effekter, som moderenergin specifikt uttrycker sig genom, och som den samtidigt generellt präglar med sin palett av kosmiska skaparprinciper.

Av dessa sex kategorierna kännetecknas den första av automatik och autonomi, den andra av expansion och dynamik, den tredje av kontraktion, kontroll och övervakning, den fjärde av förnuft och ändamålsenlighet, den femte av syntes och idéverksamhet och slutligen den sjätte av konservering och ackumulation.” (s.183. Min översättning)

I en tabell på sidan 185 benämner Bruus-Jensen moderenergin den ”primära energin”, de sex grundenergierna ”sekundära grundenergier” och resultatet av deras verksamhet ”tillhörande effektkategorier”.

olika delar. I praktiken utgör Gudomenen Enhet – ett alltigenom levande och skapande ”något som är”. Denna entitet utgör, som Martinus skriver i symbolförklaringen till symbol 100, ”den orsakslösa orsaken eller den första orsaken” – ”det bakom alla ting existerande ’något’ som utgör en treenig princip.” (*Den eviga världsbilden* del 6) Vad denna ”orsakslösa orsak eller första orsak” är för något vet vi inte. Vi kan endast, i all ödmjukhet, konstatera att Gudomens natur är och förblir anonym och ofattbar, ett mörker som är dolt av överflödande ljus, för att nu tala med teologen Vladimir Lossky.

²⁹ ”Här har vi alltså nått fram till livets själva innersta kärnprincip, dess hjärtfunktion, dess puls. Är inte alla tings rörelse mellan fysisk eld och köld eller mellan stadier i mentalt ljus och mörker själva livets andning, dess inandning och utandning? När allt befinner sig i rörelse, är underkastat förvandling och således omöjligt kan fortsätta att vara i en och samma situation i all evighet, beror detta alltså på livets egen hjärtfunktion och andning. När krig utlöses, kulturcentrum går under och människoskaror torteras, lemlästas eller mördas, och omvänt, när det skapas kultur, humanitet och fred, lyckliga öden, harmoni och glädje, då är detta bara verkningarna av universums innersta struktur och strålkraft, det eviga livets själva hjärtfunktion och andning, allt enligt ’Guds vilja’. ’Den högsta elden’ utgör alltså denna allt genomträngande strålkraft, denna hjärtfunktion, denna livets eviga andning, denna Guds vilja.” (*Livets Bog*, del 5, st. 1638)

Den första delen av tabellen till vänster utgörs av moderenergin och de kosmiska skaparprinciperna. Den andra, mellersta delen, och tredje högra delen illustrerar energierna, respektive deras effekter:

Instinkt – Automatik/automation

Tyngd – Dynamik/expansion

Känsla – Kontroll/kontraktion

Intelligens – Förnuft/teleonomi

Intuition – Syntes/idé/essens

Minne – Ackumulation/lagring

Jagets stillhet och skapelseprodukternas såpbubbleliknande karaktär

När det gäller jagets användande av energin går det att likna de timliga skapelseformationerna i X3 vid såpbubblor. Jaget blåser, via sin skaparförmåga, X2, fram myriader av energibaserade såpbubblor. Dessa såpbubblor svävar sedan runt en kort stund i rummet innan de spricker. I det ögonblicket återgår den energin som skapade och upprätthöll såpbubblorna till sitt ursprungliga tillstånd: immateriell tomhet och stillhet – jaget egennatur.

Utan jaget ingen rörelse, ingen osynlig rörare av materien eller energin. Därav följer att utan rörelsen skulle jaget, Gudomen, inte ha något medvetande och följaktligen ingen livsupplevelse. Medvetandet består av strålförmig materia eller elektricitet³⁰ – det fjärde aggressionstillståndet efter den fasta, flytande och gasformiga materia. Då Gudomens medvetande består av alla levande väsens medvetande, och då medvetandet är skapat inom tids- och rumsdimensionen, betyder det att Gudomens medvetande är tids- och rumsdimensionellt.

³⁰ "Trots att denna allt genomträngande gudomliga ande eller strålförmiga materia ännu är mystik för jordens människor, utgör den en realitet som de, bortsett från att den befordrar alla deras mentala eller psykiska funktioner, rent dagsmedvetet har mycket att göra med i tron att den utgör fysisk materia. Den är nämligen identisk med allt som innefattas i begreppet 'elektriska, magnetiska krafter'. Men för att förstå detta är det nödvändigt att vi först lär oss förstå, att liksom det fysiska världsalltet för det levande väsendet framträder i tre kosmos, mellankosmos, mikrokosmos och makrokosmos, så framträder naturligtvis även den psykiska eller andliga kraft, alltså den strålförmiga materia, genom vilken dessa kosmos upprätthålls, i en för varje kosmos avpassad form. [...] Som vi sett av det föregående, uppträder den psykiska materia eller kraft som vi kallar 'ande' i tre dimensioner: mellankosmisk ande, mikrokosmisk ande och makrokosmisk ande. Som vi också tidigare har berört, utgör denna ande eller kraft detsamma som 'elektriska, magnetiska krafter'. Följaktligen kan de nämnda formerna av ande också benämnas 'mellankosmisk elektricitet', 'mikrokosmisk elektricitet' och 'makrokosmisk elektricitet'." (*Livets Bog*, del 6, st. 2144)

"Hela den psykiska sidan hos det levande väsendet, dess medvetande, tankevärld, begär och vilja, dess förnimmelse av glädje och sorg, av behag och obehag osv., kan endast existera i kraft av den strålförmiga materien, som alltså återigen är detsamma som ande." (*Livets Bog*, del 6, st. 2142)

Som flera gånger tidigare nämnts, har jaget i sin *egennatur* ingen livsupplevelse. I den innersta ”kärnan” äger, som likaledes tidigare nämnts, ingen aktivitet rum. Där är absolut stillhet och orörlighet. Det är först när jaget, X1, använder sin skaparförmåga, X2, (moderenergi och skaparprinciperna) som liv och livsupplevelse uppstår i X3-området. Detta sker genom energiomsättning. Denna energiomsättning – ett uttryck för jagets önskan att manifesteras sina skapelseintentioner i fysisk och andlig materia – äger rum genom en intim samverkan mellan de sex grundenergierna. Jaget utnyttjar därigenom sin *obegränsade* energipotential (den *omanifesterade*³¹ energin i 0X) för att genom moderenergin i X2 skapa olika perspektiviska rörelseförhållanden som kontrasterar i X3-området mot dess eviga, immateriella stillhetsnatur, 0X/X1. Hela denna gudomliga skapelseakt ”drivs på” av jagets urbegär – dess outsläckliga lust och längtan efter liv och livsupplevelse – som genom en evigt pågående samverkan med moderenergin och de kosmiska skaparprinciperna i X2, mynnar ut i X1:s livsupplevelse i X3-området.

Jaget (X1) och moderenergin (X2) – det immateriella tomrummet och rörelsen – utgör en tväenig, *komplementära* princip. På följande sätt beskriver Per Bruus-Jensen denna tväeniga princip i boken *I begyndelsen var tomheden*.

”På fackspråk talar man vid sådan tillfällen om en komplementaritetsprincip, eller att båda verkligheterna är komplementärt förbundna med varandra, vilket översatt till ren danska betyder att den å ena sidan, genom deras inbördes olikheter supplerar och kompletterar varandra, samtidigt med att de å andra sidan – på samma grunder – också verkar utesluta varandra. Och det är just precis det som kännetecknar Jaget med dess status som objektiv/*immateriell* verklighet kontra förnimmelserregistret,³² vilket är en fråga om en objektiv energi och därmed principen objektiv/*materiell* verklighet. Att se de båda formerna av verklighet som komplementära aspekter av en och samma högre

³¹ Se symbol 4 i Martinus skissbok från åren 1924–1929. Där har Martinus illustrerat den *omanifesterade* energin i Gudomen, 0X, – Fader-principens domän. Den *manifesterade* energin har Martins illustrerat i den treeniga funktionsprincipen X1, X2, X3, – Son-principens domän. Skissboken innehåller 10 symboler. Dessa symboler finns publicerade i Per Bruus-Jensens bok *Sol och måne*.

³² Per Bruus-Jensen:

”Vad gäller förnimmelserregistret rör det sig som antytts om en mycket komplicerad organisk struktur i parafysisk materia, som det skulle föra för långt ut att beskriva i detalj här. Det ska endast upplysa om att ’hjärtat’ i den – eller kanske snarare ’hjärnan’ – är ett oerhört känsligt erfarenhetsförråd från individens eviga forntid, samt det att det aktuella erfarenhetsförrådet fungerar på ett sådan sätt, att det bland annat omskapar objektiva pinningsmönster i den fysiska hjärnans sinnescenter till subjektiva sinneskvaliteter av båda kategorierna. Alltså till upplevelsen av bland annat färger, ljud, lukt, smak- och känslointryck samt storleks- och mängdinträck. Kort sagt: sekundära och primär sinneskvaliteter.” (*I begyndelsen var tomheden* s. 98. Min översättning.)

För övrig ska tilläggas att Martinus har ritat in förnimmelserregistret på symbol 9 i skissboken från åren 1924–1929. Symbolen återfinns i Per Bruus-Jensens bok *Sol och månen* (2023). Där skriver han följande: ”Symbolen här är en föregångare till den som i dag är känd som ’Vägen mot ljuset’ (symbol nr 4), och omfattar långt fler detaljer än denna: bland annat den högsta elden, polprincipen, perspektivprincipen och kontrastprincipen, samt det så kallade förnimmelserregistret (kägelfiguren längts ned till vänster). (*Sol och måne* s. 107. Min översättning.)

enhet löser naturligtvis problemet med hur de kan relatera till varandra och således 'växelverka' inbördes. De utgör ett slags kosmiskt förbundet kärl, så att vad som sker i det ena aspekten omedelbart registreras av den andra aspekten." (Per Bruus-Jensen *I begyndelsen var tomheden*, s.167. Min översättning)

Genom moderenergin och de sex grundenergierna upplever jaget livet i X3-området: energiomsättningen och rörelsens domän. När det är tal om jagets livsupplevelse är det urbegäret³³ som möjliggör den, genom att denna energi utgör en "bro", vilken "går från" jaget, X1, till X2, övermedvetandet.³⁴

De sex grundenergierna, X3-området, beskriver Martinus som utlöpare från moderenergi; en "förlängning" av denna. X3-området utgör en produkt eller konsekvens av moderenergens inneboende funktions- och manifestationsmöjligheter och kommer till uttryck i form av instinkts-, tyngd-, känslö-, intelligens, intuitions och minnesenergi. Dessa sex separata energiaspekter av moderenergin, med var sina specialkompetenser, utgör underlaget för skapandet av medvetandet och organismerna. Instinkt, tyngd och känslöenergierna utgör i huvudsak materialet för skapelsen av organismerna, medan intelligens, intuition och minnesenergierna i huvudsak utgör materialet för skapandet av medvetandet. Alla sex grundenergierna, som ju är jagets *medvetandeenergier*, ingår med varierande styrkegrad i all form av skapelse, såväl organisk som oorganisk, kroppslig som medvetandemässig. Energiernas respektive genomträngningskrafter eller styrkegrader är i paritet med vilken del av spiralkretsloppet som individen befinner sig på.³⁵

³³ Om urbegäret skriver Martinus följande i *Livets Bog*, del 2:

"'Urbegäret' är den första form av energi, genom vilken jagets närvaro eller existens kan konstateras. [---] 'Urbegärets' energi är det material eller den materia, genom vilken allt framträdande eller all uppenbarelse av liv och tillvaro konstfärdigt förtonar in i det eviga, allra högsta 'något' (X1) och blir ett med detta. [----] Genom 'urbegäret' är jaget rotfäst i materien och materien i jaget. Det existerar därför inte något jag som inte befinner sig i eller är sammansmält med materia, och inte någon materia, i vilken 'detta gudomliga något' inte förekommer." (*Livets Bog*, del 2, st.530)

³⁴ Vad gäller övermedvetandet kan vi läsa följande i *Livets Bog*, del 2:

"Men i och med att jaget på så vis blir ett med denna energi, [urbegäret], framträder det här för första gången som reaktionsdugligt. Det kan reagera med de övriga sex grundenergierna i tillvaron. Resultatet av detta är ett upprätthållande och vidmakthållande av övermedvetandet. Med hjälp av denna realitet upprätthåller jaget sin eviga 'individualitet' och utgör en självständig enhet i världsalltet. Övermedvetandets existens beror alltså i första hand på jagets delvisa identitet med 'moderenergin' och dess härigenom framträdande förmåga att reagera med de övriga energierna i tillvaron. Denna reaktion är desto viktigare för jaget eftersom den utgör hela dess samlade medvetandeliv och gör jaget till 'ett levande väsen'. Övermedvetandet är alltså huvudsätet för detta medvetandeliv". (*Livets Bog*, del 2, st. 532)

³⁵ Se [Symbol 12 \(martinus.dk\)](#) och [Symbol 14 \(martinus.dk\)](#)

Varje grundenergi utgör den ledande eller dominerande energin på ett av de sex tillvaroplanen. Ingen av energierna verkar på egen hand, vilket bland annat förklaras av att de tillsammans är lika med jagets *odelbara* eller *enhetliga* skapar- och upplevelseförmåga. Det är dessa sex grundenergier, eller *undermedvetandeenergier*,³⁶ som tillsammans utgör jagets manifestationsenergier i X3-området.

Universums oändliga mångfald av organiska och oorganiska materiesammansättningar och energiformationer är ett resultat av jagets och moderenergins (skaparförmågans) "sammanflätade", hyperintima samarbete. I kraft av jagets undermedvetandeområde, X3, har den tvåeniga principen, jaget och energin, kompletteras med en tredje princip, det skapade.

Det levande väsendet utgör alltså en *treenig princip*: en skapare (X1) med en förmåga att frambringa skapade produkter (X2) och uppleva dem i formernas värld (X3). Dessa tre kosmiska realiteter, X1, X2 och X3 är vad som behövs för att livsupplevelsen ska kunna bli till. Bakom all manifestation, all skapelse, finns urbegäret – jaget outsläckliga begär efter liv och livsupplevelse. Urbegäret utgör återigen jagets eviga *motivationsfaktor*, medan moderenergin utgör jagets eviga *energifaktor*.

Fader och Son-principen och den omanifesterade energin

Mellan åren 1924–1929 arbetade Martinus i en skissbok med vad som skulle kunna betraktas som ett förstadium till några de nuvarande symbolerna. Skissboken innehåller 10 symboler, av vilka endast en är godkänd av Martinus att användas vid undervisning– skissbokens första symbol, trekanten. Det är den symbol som idag utgör symbol 100 i *Den eviga världsbilden* del 6.

En symbol i skissboken som är ytterst intressant när det gäller energibegreppet är symbol 4.³⁷ Den cirkelformade symbolen visar Fader och Son-principen, Gudomen och den treeniga principen. Fader-principen, helhetscirkeln, omsluter allt som existerar. I Fader-principen finns, förutom Son-principen och formernas värld, ett gulmarkerat område som Martinus benämner den *omanifesterade energin*. Denna energi omsluter Son-principen och formernas värld. Son-principen utgörs av en trekant, medan formernas värld utgörs av en cirkel som är uppdelad i ett flertal rutmönstrade sektioner. Formernas värld utgör en konsekvens av de treeniga

³⁶ "Som förut nämnts äger jaget en organism. En organism utgör ett till jaget knutet delvis evigt och delvis skapat livsbefordrande redskap. I kraft av detta redskap kan jaget skapa den utlösning och växelverkan av grundenergierna, vars reaktioner blir identiska med 'upplevelsen av livet'. Den eviga delen av detta jagets livsupplevelse- och manifestationsredskap har jag kallat det levande väsendets 'övermedvetande'. Till detta övermedvetande är knutet ett delvis evigt, delvis föränderligt organ för var och en av de sex grundenergierna. Varje grundenergiorgan är orubbligt rotfäst i den eviga delen och är ett med övermedvetandet. Den föränderliga delen av dessa grundenergiorgan är kombinerad i ett samarbete, genom vilket jaget kan utlösa den slutliga utformningen av sin livsupplevelse och manifestation eller skapelse. Grundenergiernas kombination har jag kallat det levande väsendets 'undermedvetande'." (*Mänsklighetens öde*, kap 13)

³⁷ Se Per Bruus-Jensens bok *Sol och måne*.

principernas skapande verksamhet. Denna trekant är i sin tur omsluten av energi i *manifesterad* form.

Vidare har Martinus tecknat röd-orangefärgade flammor i Fader-principen, vilka tillsammans med den omanifesterade energin omsluter Son-principen och formernas värld. Likaså har han tecknat dessa flammor i symbolen för Son-principen, vilka i sin tur omsluter Son-principen, tillsammans med den manifesterade energin. I Martinus symbolspråk representerar dessa flammor det han benämner "den högsta elden" – Guds kärlekskraft.³⁸

Trekanten, eller livsenheten, utgör alltså den faktor som ligger till grund för det Martinus benämner "formernas värld" på symbolen – livsupplevelsens arena eller domän. Ett område där Fadern, via Son-principen, livsenheterna, upplever livet eller kontrasternas värld. Det är det område där den omanifesterade energin omsätts till rörelsebaserade energiformationer. Till exempel den mänskliga organismen och biosfären med sin variationsrika mångfald av växter, fiskar och djur. Dessa energiformationer uppleves storleks- och avståndsmässigt genom perspektivprincipen.³⁹

I och med Martinus placering av den omanifesterade energin i Fader-principen, på gränsen mot jaget i den treeniga principens domän, står det klart att det gudomliga jaget *till viss del består av energi; omanifesterad energi*. Denna energi finns i jaget och har "direktkontakt" med den gudomliga jagstrukturens andra och tredje princip, X2 och X3, *via* X1. I sin *omanifesterade* form befinner sig moderenergi, precis som jaget, 0X/X1, i total balans, i absolut stillhet och utgör därmed, likt jaget, ett något som är, eller "X".

I sin *manifesterade* form finns energin så att säga *utanför* 0X, i den gudomliga jagstrukturens andra del, X2. Därmed är det möjligt för det gudomliga jaget att, så att säga, "bryta sig loss"

³⁸ Den högsta elden är Gudomens eviga kärlekskraft, genom vilken Gudomen och livsenheterna upplever livets alla tänkbara nyanser av gott och ont, glädje och sorg, välbefinnande och svåra mentala och fysiska tillstånd. Den högsta elden är i sig själv neutral. Den utgör ett "redskap" eller energiform med vilken Gudomen reglerar sin och livsenheternas livsupplevelse genom spiralkretsloppets sex tillvaroplan.

Martinus skriver i *Livets Bog*, del 2, st. 529, att urbegäret (vilket utgör en del av jaget) utgör "*den högsta eldens grundkälla eller djupaste ursprung*", vilket visar den högsta eldens grundläggande och oundgängliga betydelse för möjliggörandet av den nyanserade livsupplevelsens olika kvalitativa uttrycksformer.

I stycke 513 jämför Martinus jagets *längtan* med den högsta elden:

"Det som vi i den dagliga tillvaron kallar 'längtan' är således i sin djupaste analys jagets urkraft, jagets absoluta, eviga, orubbliga anknytning till livet, vilket i detta sammanhang betyder: anknytning till 'X3'. 'Längtan' utgör det bindemedel, genom vilket jaget är knutet till tillvaron. 'Längtan' är själva 'den högsta eldens' flammande lågor, det vill säga den allt bärande sexuella principens genomträngande kraft. Bakom varje tanke, varje medvetandenyans, finns 'längtan' eller uppfyllelse av 'längtan'. Antingen väsendet önskar älska eller önskar hata, önskar smeka eller lemlästa, är dessa manifestationsformer i lika hög grad uttryck för längtan, eftersom att 'önska' är detsamma som att 'längta'." (*Livets Bog*, del 2, st. 513)

³⁹"Perspektivprincipen utgör alltså i sin högsta analys den begränsning som gör oändligheten eller världsalltet tillgängligt för förnimmelse, och som därmed gör upplevelsen av livet till ett faktum." (*Livets Bog*, del 2, st. 267)

från sin initiala stillhetsnatur genom att aktivera, eller snarare *hålla igång*, rörelsens medvetandeskapande funktion genom den nya glorians framträdande i guldglorian.⁴⁰

Son-principen utgör en evig princip. Här handlar det inte om ett väsen, t ex Kristus, som i kyrkans treenighetslära betraktas som Guds son – Fadern, *Sonen* och den helige ande. Tvärtom utgör Son-principen en evigt pågående manifestationsprocess, där det handlar om ett medvetandegörande av varje existerande livsenhet, varje treenig princip i världsalltet *och* Gudomen. Livet och livsupplevelsen uppstår alltså för *båda parter* genom mötet mellan Gudomens egenenergies, den omgivande naturen, och livsenheternas egenenergies.⁴¹

Enligt min mening är förståelsen av Fader och Son-principen nyckeln till förståelsen av hur Gudomens struktur fungerar och verkar ”tekniskt sett”, hur den rörelseskapade livsupplevelsen blir till och hur det evigt pågående skapandet av Gudomens och livsenheternas medvetande går till. Kort och gott, vad det är som gör att livet fungerar på det sätt som det gör.

Ett av svaren på frågan hur medvetandet och därmed livsupplevelsen uppstår, finner vi i stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*. Där kommer Martinus in på den rörelseskapande process som möjliggör medvetandets uppkomst. En process som äger rum tack vare *den nya glorians framträdande i guldglorian*. Jag ägnar merparten av kapitel 6 åt denna fråga.

Konklusion:

Genom Fader och Son-principen *befruktar* och *förlöser* Gudomen sig själv i en evigt pågående sexuell process, där det sexuella klimax för Gudomens vidkommande utgörs av *upplevelsen* av livsenheternas *livsprocesser* i *den skapade världen*. Detta skänker Gudomen den högsta känsla av välbehag som över huvud taget existerar – den högsta eldens utlösningen på sin maximala nivå.

Mäster Eckhart beskriver Fader och Son-principen som en *födelseprocess* – *ett ömsesidigt skapande* av liv och medvetande. Med födelseprocess Eckhart menar följande:

I det ögonblick som Gud föder mig, föder jag Gud tillbaka i sig själv. Enligt Eckhart är det en *evigt pågående skapelseprocess*. Något man skulle kunna kalla en kosmisk naturlag.

⁴⁰ Stycke 11 *Den intellektualiserade kristendomen*.

⁴¹ Se symbol 11 st. 34 i *Den eviga världsbilden* del 1. I symbolförklaringen skriver Martinus följande angående Fader och Son-principen, där *Sonen och Gudomen* medvetandegörs genom mötet mellan Gudomens energier och livsenhetens energier.

”På symbolen ser vi att det utgår en stråle från varje mikro jag och att det utgår strålar från makrojaget, som här i detta fall ska uppfattas som Gudomens jag. Vi ser att dessa båda strålutlösningar går i riktning mot varandra. Där dessa båda former av energiutlösning möter varandra, uppstår skapandet och därmed livsupplevelsen och manifestationen.” (Symbol 11 st. 34. *Den eviga världsbilden* del)

Vidare menar Eckhart, att det öga som Gud, X1, betraktar mig med, är samma öga som jag betraktar Gud med. Med andra ord, ett gemensamt öga, X2,⁴² varigenom livet upplevs i X3. Gud upplever sig själv *genom* sig själv (livsenheterna) *i* sig själv, i den skapade världen. Det icke betraktningsbara jaget upplever alltså sig själv genom de otaliga spegelbilder eller reflexer som livsenheternas liv och livsupplevelse ger vid handen. Djupast sett är mitt öga och Guds öga ett och samma öga, då Gud finns *i* mig. Min livsupplevelse är med andra ord Guds livsupplevelse.

Återigen: Detta är vad den gudomliga upplevelseprocessen djupast sett handlar om: Gud – Eckharts betraktande öga – *det enda levande ”något” i världsalltet*, betraktar sig själv, dvs. *upplever sig själv, i sig själv*, genom ett oändligt antal treeniga principers, livsenheters, individuellt utformade spegelbilder eller delutgåvor av sig själv. Att antalet livsenheter i universum är oändligt, gör att Gud kan utnyttja sin obegränsade skaparpotential *utan* någon form av manifestations- eller gestaltningsmässig begränsning från ”evighet till evighet”.

⁴² Man skulle kunna likna X2 vid Guds ”öga” – det ”organ” som Gud ser med. Det är genom detta ”redskap” som Gud ser livsenheterna – spegelbilderna av sig själv. Det är likaledes genom dessa redskap som livsenheterna ser och upplever Gud.

Den gemensamma nämnaren för Guds och livsenheternas livsupplevelse är jaget eller X1. Det är denna princip som utgör Guds och livsenheternas funktionella utgångspunkt för livsupplevelsen. X1 utgör den faktor som gör att livsenheterna på ett plan, det *upplevelsemässiga* planet, är identiska med Gud. På det *existentiella* planet, som varande själva urgrunden för existensen, är Gudomen sin *egen* – ett ”något” till vilket det inte finns någon motsvarighet. Genom vår individuella treeniga princip är vi tekniskt sett det samma som Gud, då den funktionsmässigt är identisk med Guds treeniga princip. Guds treeniga princip, X1, X2, X3, utgör ur bilden, medan vår treeniga princip, X1, X2, X3, utgör av bilden.

Ett möte med Gudomen sker på basis av det gemensamma jaget och två separata X2. Varje livsenhet är garanterad en evig individualitet genom X2-principen. Då det endast finns ett odelbart jag, Guds jag (0X), betyder det att livsenheterna inte har ett eget individuellt jag vid sidan om Guds jag. Livsenheternas jag, X1, utgör den överordnade delen i varje livsenhets treeniga princip. Det är samma X1 som Guds X1. Detta gemensamma X1 utgör den fasta punkten i Guds och i livsenhetens verksamma treeniga struktur. En fast punkt som är förutsättningen för skapandet av livsupplevelsen.

Livsupplevelsen är en konsekvens av X2- och X3-principernas funktionsmässiga verksamhet i den gudomliga jagstrukturen. Genom dessa båda funktions- eller illusionerprinciper omvandlar Gud energin och skapar därmed materia och rörelse. Genom materien och rörelsen skapar Gud (genom livsenheterna) upplevelsemässiga kontraster till det absolut stilla och immateriella X1, Gud verksamma jag aspekt.

Att varje livsenhet ”enbart” har ett funktionellt och skapande X1, som *inte* samtidigt är lika med 0X, gör att individernas individuella X1 aldrig kan ”gå in i” Gudomens existentiella jag, 0X. 0X är en domän som *uteslutande* tillhör Gudomen och som gör att Gudomen är en *egen separat entitet*, vilken skiljer sig från allt annat som existerar. Detta existentiellt begränsade utgångsläge gör att livsenheterna aldrig kan uppleva det samma Gudomen gör. Dvs. allt och alla på en gång. Det är detta faktum som gör att livsenheterna endast kan ha en *förnimmelse* av Gudomens jag, 0X, och endast kan uppleva ett spiralkretslopp åt gången i salighetsriket. Dvs. återuppleva sina egna skapelseprodukter och relationer från växtriket fram till den gudomliga världen. Under tiden i mineralriket, spiralkretsloppets första tillvaroplan, har individen inga organ för att uppleva på det fysiska planet. Följaktligen har individen inga skapade minnen från detta tillvaroplans yttre manifestationsområden. För vidare information om mineralriket hänvisar jag den intresserade till Martinus litteratur.

Att det bara finns ett jag, Gudomens jag, gör att alla livsenheter på ett upplevelsemässigt plan, genom X1-principen, är lika levande som Gudomen. Men, jag menar att det finns en avgörande ontologisk skillnad mellan Gudomen och livsenheterna. Gudomen har inget yttre upphov till sin eviga vara, utan utgör en *oskapad* ”orsakslös orsak” till vilken det inte finns någon motsvarighet.

Vad gäller livsenheterna, får det sin livsuppleveförmåga genom Gudomen uppdelning av sitt jag i ett oändligt antal jagstrukturer. Livsenheterna har med andra ord ingen självständig existens vid sidan om Gudomen, utan de ”föds fram” *ur* denne och blir därmed en del av denna entitet – ett gudomligt upplevelseorgan; en cell i Gudomens strålande guldgloria. Vi upplever alltså livet genom Gudomens försorg, genom en evigt pågående Guds födsel i människan, vilket betyder, som det står i *Apostlagärningarna* 17:28, att det är ”i honom vi lever, rör oss och är till”.

Gudomen och den inomgudomliga jagstrukturen

När det talas om Gudomen är det viktigt, ja helt essentiellt, att skilja på Gudomen och dennes jagstruktur. De är, menar jag, på ett plan två skilda ting.⁴³ Gudomen, 0X, utgör den existentiella urgrund i vilken den gudomliga jagstrukturen, den treeniga principen, är rotfäst. Denna treeniga princip utgör ett *inomgudomligt* manifestationsredskap. Jaget, X1, den fasta punkten, skapar liv och livsupplevelse genom en evigt pågående energiomsättning i X3-området (den skapade världen) via X2 (skapar- och uppleveförmågan).

X1 eller jaget i den treeniga principen ”hämtar”, så att säga, energi från den omanifesterade ”vilande” energin som finns inom 0X:s domän (tätt inpå den treeniga principens domän).⁴⁴ Jaget ”hämtar” med andra ord energi *från* eller *ur sig själv*. Var skulle energin finnas om inte i 0X, Guds jag? Ett jag som innefattar allt som existerar i form av skapade tings energibaserade rörelsekompositioner och timliga manifestationsformer.

Nu kan man ju hävda att energin tillhör X2-principen. Detta är naturligtvis helt korrekt. X2 är moderenergins domän, dess *verkansområde*, där den via sex spiralcentrum (konverteringsstationer) fördelar sig i sex olika utgåvor av sig själv med var sina särskilda egenskaper och kompetenser. Denna uppdelning av moderenergins, som *likväl behåller* sin energimässiga särart,⁴⁵ visar på moderenergins överordnade position som energifaktor vid

⁴³ Det är endast i teorin som det går att tala om fyra olika X: 0X, X1, X2 och X3. I praktiken fungerar dessa principer som odelbar enhet – ett universal X, vars epicentrum utgörs av ett immateriellt, icke definierbart ”något som är”.

⁴⁴ Se symbol 4 i Martinus skissbok från åren 1924–1929.

⁴⁵ ”Denna energi [moderenergins] skiljer sig från alla andra energiarter genom att den inte som dessa är underkastad kretsloppet. Den kan aldrig som de övriga energierna bli fast, flytande eller gasformig. Den kan alltså aldrig bli av fysisk natur, utan kommer evigt och oföränderligt endast att framträda i ’strålformigt’ tillstånd

skapandet av liv och livsupplevelse. Moderenergin föder med andra ord "ned sig själv" i sex delvarianter till energiomsättningens område, X3, där den är uppspaltat i de sex manifestationsenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne – jagets "arbetsenergier".

När Martinus skriver att moderenergin tillhör X2, ja, utgör skaparförmågan, tolkar jag det som att han syftar på den del av Gudomens omanifesterade energi som jaget, X1, har "tankat ned" för att omsätta och använda i livsupplevelsens tjänst.

Om denna livsupplevelseskapande process skriver Martinus följande i boken *Mänsklighetens öde* under rubriken "Moderenergin, övermedvetandet och undermedvetandet".

"Som förut nämnts äger jaget en organism. En organism utgör ett till jaget knutet delvis evigt och delvis skapat livsbefordrande redskap. I kraft av detta redskap kan jaget skapa den utlösning och växelverkan av grundenergierna, vars reaktioner blir identiska med 'upplevelsen av livet'. Den eviga delen av detta jagets livsupplevelse- och manifestationsredskap har jag kallat det levande väsendets 'övermedvetande'. Till detta övermedvetande är knutet ett delvis evigt, delvis föränderligt organ för var och en av de sex grundenergierna. Varje grundenergiorgan är orubbligt rotfast i den eviga delen och är ett med övermedvetandet. Den föränderliga delen av dessa grundenergiorgan är kombinerad i ett samarbete, genom vilket jaget kan utlösa den slutliga utformningen av sin livsupplevelse och manifestation eller skapelse. Grundenergiernas kombination har jag kallat det levande väsendets 'undermedvetande'. Genom speciella eviga organ i övermedvetandet, vilka jag inte kan komma in på här, utlöses en sjunde grundenergi, som jag har kallat 'moderenergin'. Från övermedvetandet fortplantar sig moderenergin till grundenergiorganen, som den håller i en evigt skiftande kombination. Genom dessa skiftande kombinationer av grundenergierna och med hjälp av grundenergiorganen blir jaget i stånd att skapa sin manifestation och livsupplevelse. Eftersom grundenergierna i vissa kombinationer skapar fysisk materia och i andra kombinationer skapar andlig materia, och materien utgör materialet för skapelse, kan jaget således skapa och uppleva både i fysisk och i andlig materia." (*Mänsklighetens öde* kap 13)

Hela denna process utspelar sig *inom* den gudomliga jagstrukturens eller den treeniga principens ramar. Och eftersom Gudomens jag utgör "det levande" i det levande, och den omanifesterade moderenergin delvis är identisk med jaget, betyder det att moderenergin i sin omanifesterade form är obegränsad, ja, gränslös i sitt omfång, precis som jaget själv. Något

och endast indirekt vara tillgänglig för sinnena som en bakom materien framträdande 'skaparförmåga'." (*Livets Bog*, del 4 st. 1284)

Moderenergin är evigt ett och det samma: skapar- och upplevelseförmågans icke förvandlingsbara strålförmiga manifestations- och upplevelseskapande energi.

som befinner sig *utanför* tid och rum omfattas inte av någon gräns. Gränser, eller avgränsningar, kan endast skapas inom tid och rum, inom det område där rörelse, energi och materia finns i manifesterad form. Av den anledningen kommer det aldrig att finnas någon brist på energi för jagstrukturens X1 att ”hämta” i 0X och omsätta den via X2, skaparförmågan, till energibaserade rörelsekompositioner i X3. Den omanifesterade energin utgör, precis som jaget, ett evigt existerande ”något som är”.

Jagets immateriella heliga krafter

Jaget har i sin gudomliga jagstruktur något som Martinus benämner jagets ”immateriella heliga krafter”. Om dessa skaparkrafter kan vi läsa följande i *Den intellektualiserade kristendomen*.

”Men jaget är inte enbart ’den fasta punkten’. Det rymmer även immateriella heliga krafter som ger medvetande eller mentalitet. De är också i sig själva immateriella. Dessa krafter verkar i olikartade kombinationer. De har sitt eviga säte i jagets immateriella struktur. Dessa energier framkommer i kronologisk ordning: instinktenergin, tyngdenergin (elden), känslöenergin, intelligensenergin, intuitionsenergin och minnesenergin, Till dessa kommer moderenergin och urbegärets energi. De har sitt säte i och bildar tillsammans ett organ som jag har kallat ’ödeselementet’, och som även det är otillgängligt för förnimmelse. Från detta element utstrålar deras verkan genom de levande väsendenas organismer och bildar här jagets manifestationer, vilja och förnimmelse. Denna funktion finns således i varje levande väsen och bildar dess ’medvetande’. Länken mellan det levande väsendets organismområde och jagområdet är ’urbegäret’. (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

Dessa immateriella heliga krafter, denna gudomliga jagstruktur, är alltså till sin natur lika immateriella som jaget självt. Dessa skaparkrafter utgör *en del* av Gudomen. De är dock *inte det samma* som jaget självt. Det finns en evigt bestående ”gräns” mellan jaget och dess skaparkrafter eller energier. Energierna emanerar ur jaget, med vilket de delvis är identiska. Det är tack vare denna delvisa identitet med Gudomen *och* dennes upphöjda, egenskapslösa onåbarhet, som denne kan styra och reglera all skapande verksamhet i världsalltet. Djupast sett finns det inget annat än Gudomen, ”X”, och dennes inomgudomliga jagstruktur, X1, X2 och X3 i världsalltet. Allt övrigt i världsalltet, såsom galaxer, stjärnor, planeter och organismer, utgörs av timliga energibaserade rörelsekompositioner i ständig förvandling. En förvandlingsprocess som regleras och styrs av de levande väsendenas treeniga funktionsprinciper, allt efter deras tillfälliga manifestationsbehov och utvecklingsnivå. Dvs. utifrån deras respektive placering i spiralkretsloppet.

Gudomens jag och livsenheternas jagförnimmelse

I *Livets Bog*, del 3 genomgår Martinus symbol 32 ”De tolv grundfacit eller livsmysteriets lösning”.⁴⁶ Symbolen består av 12 stjärnfält, vilka tillsammans utgör det Martinus kallar livsmysteriet lösning. I stjärnfält 6 behandlar Martinus begreppet jagindividualiteten under styckerubriken ”Jag och det”.

”Det centrala i jordmänniskans upplevelse av livet är hennes ’jagförnimmelse’,” skriver Martinus i *Livets Bog*, del 3, stycke 685. Av texten att döma, förstår vi att jagförnimmelshos den enskilda individen genomgår en mycket lång utvecklingsprocess. En process som startar i växtriket, där aningsförmågan är den dominerande förnimmelseförmågan. Efterhand som växtväsendet utvecklas vidare framträder det till sist som ett djur.⁴⁷ Om djurets begynnande jagmedvetande kan vi läsa följande.

”Men inom hela detta utvecklingsområde, [växtriket] och ett gott stycke in i djurriket, måste det ännu leva i instinkternas eller aningarnas medvetandefattiga zon. Väsendet känner inte sig självt, har aldrig tänkt på sig självt. Men allteftersom det får en fortsatt upplevelse av reaktionen på den från dess eget väsen utströmmande energins möte med naturens energier, kan väsendet inte undgå att mer och mer upptäcka denna reaktion. Det befinner sig ju oupphörligt i denna reaktion. Och denna blir alltså den första formen av det levande väsendets insikt. Djurväsendet upplever alltså efter hand att det finns något annat än det självt. Det börjar därefter skilja mellan sig självt och detta andra. Och därmed uppstår de första elementära formerna av ’jagmedvetande’ eller den begynnande jordiska människan. Detta väsen skiljer alltså mellan sig självt och allt det andra som existerar i tillvaron, såväl föremål som väsen.”
(*Livets Bog*, del 3, st. 685)

Martinus fortsätter i stycke 686 under rubriken ”Den orsakslösa orsaken” på följande sätt:

”När vi nu har kommit fram till individualitetskänslan, har vi i själva verket kommit till livsmysteriets innersta kärna. För det finns ju inte något som i högre grad kan framträda som det innersta eller centrala i detta mysterium än just jaget. Allt som vi i övrigt kan förnimma eller uppleva, befinner sig obestriddligen mer eller mindre i periferin. Med upplevelsen av jaget har vi kommit till den verkliga orsaken till rörelse eller energiutlösning och den därigenom avslöjade logiska skapelseprocess som vi möter överallt i naturen, såväl utanför vår organism som inne i den, såväl utanför vårt eget viljeområde som inom detta.”
(*Livets Bog*, del 3, st. 686)

Martinus konstaterar att jaget i det levande väsendet utgör ”den orsakslösa orsaken”:

⁴⁶ <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-32/index.html>

⁴⁷ Den köttätande växten, med sin förmåga att fänga flugor och insekter, är att betraktas som en övergångsform mellan växt och djur.

”Detta jag är således den absolut ’första’ orsaken till alla orsaker eller verkningar i vår egen existens. Att det är den första orsaken, blir ett faktum genom att det är överordnat rörelsen eller manifestationen, eftersom det är det viljebestämmande ’något’ bakom rörelsen. Det kan alltså inte i sig självt vara viljebestämt och skiljer sig därigenom från alla rörelsearter eller manifestationer. Det kan inte som dessa vara en produkt av ett föregående tänkande, utan är i sig självt ’det tänkande’, ’det skapande’, ’det manifesterande’. Eftersom det inte kan vara en produkt av någon som helst form av föregående orsak, måste det med nödvändighet existera som den absolut ’första’ orsaken. Det skiljer sig därmed från alla andra slags ’orsaker’ genom att vara ’orsakslöst’. Denna "orsakslösa orsak" är livsmysteriets sjunde grundfacit...”⁴⁸ (*Livets Bog*, del 3, st. 696)

Jaget har till sitt förfogande en upplevelseförmåga. Denna förmåga har Martinus placerat i X2, den treeniga principens andra del. Trots att X2-principen är en del av jaget, befinner den sig på ett plan ”utanför” jaget. Jaget i sig självt, i sin *substans-* och *egenskapslösa egennatur*, består inte av några attribut, någon förvandlingsbar materia eller särskiljande beståndsdelar. Jaget utgör en *odelbar Etthet*. Martinus benämner X2 och X3-principerna som ”illusionsprinciper”. Dessa båda principer är *inte* det samma som jaget, utan utgör en del av jagets samlade kosmiska struktur.⁴⁹ Men, jaget har i sin struktur en skapar- och upplevelseförmåga (X2), genom vilken det omsätter sina livsupplevelseskapande impulser till fysiska manifestationsformer i den skapade världen (X3). I rubriken till stycke 687 skriver Martinus att upplevelseförmågan är en underordnad egenskap hos jaget.

”Vad gäller jaget har vi redan nu kommit till ett facit som inte existerar såsom identiskt med en verkningsgrad, och därför aldrig i något fall kan uttryckas i mått eller vikt. Det representerar i sig självt varken ett fast, flytande, gasformigt eller andligt tillstånd och är därför för den rent materialistiska forskningen lika med – intet. Och vi vore nödsakade att ge den materialistiska forskare rätt som hävdar att det inte existerar, om inte alla existerande energier just i sitt samarbete – i form av naturen, i form av våra medväsens framträdande, i form av vår egen organism – resulterade i kännedomen om vår egen påtagliga upplevelseförmåga. Denna upplevelseförmåga, som endast kan existera som den mest fundamentala realitet i varje levande väsen och som det mest påtagliga faktum för varje jordmänniska och för väsen på ännu högre utvecklingsplan, kan

⁴⁸ Se symbol 20, stjärnfält nr 7 ”Jaget — den orsakslösa orsaken. Jaget är ett ’något’ som inte är en verkan av en föregående orsak.” [Symbol 32 \(martinus.dk\)](#)

⁴⁹ Detta betyder att Guds energier, vilka är rotfästa i X2, *inte* är det samma som Guds egennatur, utan att de på *ett plan*, i sitt *verkande* tillstånd, utgör en ”fristående” del av denna gudomliga natur. *Men*, urbegärets energi och moderenergin emanera *ur* jaget, med vilket de på så sätt är identiska. Dessa energier utgör en organisk utstrålning av ”något om är”. Vidare är de att betraktas som ett slags ”organ” eller metafysiska ”kroppsdelar”, genom vilka X1 skapar och upplevelser livet.

I Gudomen, 0X, finns det en *outtömlig* ”reservoar” av omanifesterad eller potentiell energi, i enlighet med Martinus symbol 4 i skissboken från åren 1924–1929.

aldrig vara något annat än en underordnad egenskap.

Men vem är den underordnad? Ja, den måste ju vara underordnad den realitet eller det 'något' som upplever genom den. Att förneka att det är 'något' som begagnar sig av den, är ju detsamma som att gå emot det faktum som vår egen upplevelse av livet i sig självt utgör." (*Livets Bog*, del 3, st. 687)

Det som möjliggör varje individs individuella jagförnimmelse är först och främst tre ting.

- 1) Den första orsaken är den kosmiska principen Fader och Son-principen, vilken både Martinus och Mäster Eckhart redogör för i sina texter.
- 2) Den andra orsaken är den process som äger rum bakom guldtrådarna, där Gudomen "delar upp" sitt "stora" jag i en oändlig mängd "små-jag".
- 3) Den tredje orsaken är det faktum att varje individ i världsalltet har ett *individuellt* X2, där moderenergin i form av *livsenhetsprincipen* och *talangkärneprincipen* säkrar denna individualitet.

Kapitel 6

Fader och Son-principen – jagförnimmelens Primus motor

I symbol 11, stycke 34, beskriver Martinus "Fader och Son-principen". Han redogör där för den ömsesidiga utväxlingen av energier mellan Gudomen och livsenheterna, vilken är förutsättningen för skapandet av medvetandet och därmed av livsupplevelsen. Efter det ger jag ordet till Mäster Eckhart som förmedlar sin beskrivning av denna process under benämningen "Guds födelse i människan".

"På symbolen ser vi att det utgår en stråle från varje mikro-jag och att det utgår strålar från makro-jaget, som här i detta fall ska uppfattas som Gudomens jag. Vi ser att dessa båda strålutlösningar går i riktning mot varandra. Där dessa båda former av energiutlösning möter varandra, uppstår skapandet och därmed livsupplevelsen och manifestationen. Detta har på symbolen betecknats med det färgade fält i vilket mikro-jagets stråle möter makro-jagets strålar, som alltså i själva verket betyder att gudasonens stråle möter Gudomens strålar. Gudasonen möter här Gudomens strålar, som är identiska med allt som innefattas i begreppet materia eller alla existerande former av stoff, alla naturens skapelseprocesser, medväsendenas alla manifestationer, alla livsformers framträdande, ja, allt som gudasonen över huvud taget kan förnimma av skapelseprocesser eller manifestationer av liv runt omkring sig. Gudasonens stråle på symbolen är uttryck för hela hans manifestation eller skapande, hela hans sätt att vara och tankefunktion. Där gudasonens stråle möter Gudomens

strålar uppstår det en reaktion. Denna reaktion är gudasonens upplevelse av livet.” (Symbol 11, st. 11.34)

”Symbol nr 11 symboliserar, som vi nu har sett, hela världsalltet som ett levande väsen. Detta levande väsen utgör ett makroväsen som skiljer sig från alla övriga existerande levande väsen genom att det inte samtidigt är mikroväsen i ett ännu större makroväsen, såsom fallet är med alla andra existerande levande väsen. Dessa levande väsen kan därför uteslutande existera som mikroväsen i detta gigantmakroväsen som utgör världsalltets helhet. Vi har därför här kommit till en situation där vi inte längre kan ta miste på vem som är Gudomen, vem som är alla levande väsens absolut enda och sanna upphov, liksom vi inte heller kan ta miste på vilka som är gudasöner. Vi ser här livsmysteriets stora lösning i en så enkel analys att vi tack vare denna kan se, att det inte finns andra väsen i tillvaron än dessa två livsformer: ’Fadern’ och ’sonen’. Därför kan ingen som helst av dessa söner utgöra Fadern och alltså heller inte vara Gudomen. Följaktligen kan de heller aldrig utgöra det verkliga eller absoluta objektet för tillbedjan. I en sådan situation kan de endast vara en ’avgud’. Då alla existerande levande väsen i sin struktur utgör makroväsen för mikroväsen och utgör förbundna lokalväsen i den oskiljbara helhet som utgör Gudomen, ser vi här alla dessa makroväsen som Gudomens samlade ’fadersmedvetande’.
(Symbol 11, st. 11.35)

I stycke 11.34 ser vi Martinus förklaringsmodell gällande medvetandets och livsupplevelsens uppkomst. Här beskriver han mötet mellan Gudomens och livsenheternas energier som varande den utlösande faktorn bakom, ja, själva orsaken till medvetandets, och därmed livsupplevelsens, uppkomst och upprätthållande.

”Där gudasonens stråle möter Gudomens strålar uppstår det en reaktion. Denna reaktion är gudasonens upplevelse av livet”, skriver Martinus. Och det faktum att Gudomen upplever *sitt* liv *genom* eller *via* gudasonens eller livsenhetens livsupplevelse (som Martinus argumenterar för i sina texter), visar att *utan* livsenhetens livsupplevelse skulle Gudomen inte ha någon livsupplevelse över huvud taget och vice versa.

Mäster Eckhart om Guds födelse i människan

Enligt Mäster Eckhart utgör själens innersta kärna, eller ”yttersta udd”, beröringspunkten mellan gudomligt och mänskligt. Denna gudomliga själsgrund har många namn och befinner sig ändå bortom alla namn och benämningar. Där, i själens lilla fästning, i dess inre gnista, möts Gud och människan i gudsfödelsens skeende.

”Vad består då enligt Eckhart denna födelse i?” frågar sig Erwin Bischofberger i inledningen av kapitlet ”Gudsfödelsen i Guds treenighet” i boken *Mäster Eckharts andliga undervisning*.

Vidare: ”Vilken innebörd ger alltså Eckhart åt födelsebegreppet?”

Hos Eckhart handlar det till exempel *inte* om det engångstillfälle då Johannes Döparen döpte Jesus i Jordanfloden och Gud bekräftade att Jesus var hans älskade son. Nej, långt därifrån. Hos Eckhart är gudsfödelsen en evigt pågående process där Gud tränger in i människans själsliga grund, för att sedan födas tillbaka *i sig själv av människan*. Vad det handlar om är en evigt pågående medvetandeprocess, där Gud blir en *medveten* Gud genom skapelsen av människans medvetande, genom den treeniga funktionsprincipen. Ett medvetande som ju är Guds medvetande likaväl som det är människans eget medvetande. Våra liv är med andra ord det samma som Guds liv. Om denna medvetandeskapande process skriver Eckhart i *Predikningar I*.

”Fadern föder sin *Son*, och detta bereder honom en sådan glädje, [---] och från dem bägge blommar den *Helige Ande* fram. När Fadern föder Sonen i mig, är jag samme Son och icke någon annan; väl är vi olika i vår jordiska existens, men där är jag samme Son och icke någon annan.” (P I 33, Bischofberger s. 64)

Här visar Eckhart att gudsfödelsen är en allmängiltig, universell företeelse. Alltså *inte* avsedd enbart för Kristus.

Under gudsfödelsen dras människan ”in i – och har alltid befunnit sig i – den treenige Gudens inomgudomliga liv, där själen är ett med Sonen, även om den inte är identisk med honom”, skriver Bischofberger. I samma stycke kommer Bischofberger in på begreppet den helige Ande:

”På det nämnda stället får den helige Ande en formell och funktionell beskrivning: han framgår ur Fadern och Sonen. Vid fler tillfällen preciserar emellertid Eckhart den helige Andes funktion. Han anför en mästare som säger att själen oförmedlat berörs av den helige Ande, ty;
”i den kärlek i vilken Gud älskar sig själv, i samma kärlek älskar han mig, och själen älskar Gud i samma kärlek i vilken han älskar sig själv. Funnes icke den kärlek i vilken Gud älskar själen, så funnits heller icke den Helige Ande. Den Helige Ande brinner, och dess blomma slår ut där själen älskar Gud.” (P I 64, Bischofberger s. 65)

I dessa stycken finns det ett flertal uttryck eller konstateranden från Eckharts sida som får sin fullständiga förklaring hos Martinus. Däribland Eckharts konstaterande att människan dras ”in i – och har alltid befunnit sig i – den treenige Gudens inomgudomliga liv.” Efter det att Martinus har definierat Guds jag som OX⁵⁰ tolkar jag honom så, att livsenheternas treeniga

⁵⁰ Den intellektualiserade kristendomen, stycke 134.

principer, X1, X2 och X3, utgör Gudomens *inomgudomliga* livsupplevelseredskap. Genom sin eviga existens har *varje* enskild livsenhet i världsalltet *alltid* befunnit sig *i* den treenige Gudens inomgudomliga liv.

Martinus om Guds födelse i människan

Vad gäller gudsfödelsen, där människan deras ”in i – och har alltid befunnit sig i – den treenige Gudens inomgudomliga liv, där själen är ett med Sonen”, beskriver Martinus den processen på följande sätt i boken *Meditation*. En process som i beskrivningen nedan har två steg. Först en kosmisk glimt, sedan öppnandet av det kosmiska medvetandet.⁵¹

I artikel 2, kapitel 7, skriver Martinus att Jesus upplevde en kosmisk glimt (steg ett) vid dopet i Jordanfloden,⁵² där han upplevde Gud som Fadern.

”Då Jesus blev döpt av Johannes i Jordanfloden upplevde han en glimt av Guds ande, symboliserad i synen av en lysande duva, samtidigt som han hörde en röst som sade: ”Detta är min älskade son, han är min utvalde.” (*Meditation* artikel 2, kap 7)

I kapitel 8 beskriver Martinus den mentala process som kallas ”Jesu förklaring på berget”. Den process då Jesus kosmiska medvetande öppnades (steg två). Jesus fullständiga invigning ägde rum genom den mentala process som i Bibeln benämns ”Jesu förklaring på berget”:

”Men det skulle uppenbaras ännu större ting genom Guds ande i Jesu medvetande. Vi får veta, också genom Bibeln, att Jesus en kort tid därefter åter blev uppfylld av den gudomliga anden. Denna tilldragelse uttrycks som Jesu förklaring på berget, där han sågs tillsammans med Mose och Elia. Men denna tilldragelse var inte bara en kosmisk glimt. Den var öppnandet av ett permanent kosmiskt medvetande hos Jesus. Det var denna upplevelse och det därav öppnade permanenta kosmiska medvetandet hos Jesus som uppenbarade honom som Kristus eller som den till Guds avbild färdigskapade människan. Varför

⁵¹ Angående kosmisk glimt och kosmiskt medvetande, se *Mänskligheten och världsbilden* kap 55

<https://www.martinus.dk/sv>

⁵² Dopet kan betraktas som en kunskapsmässig invigning i Gudomens medvetandestruktur och skapelse- och manifestationsförmåga. Vid dopet öppnades Jesus kosmiska medvetande, vilket gav honom fri tillgång till intuitionsenergin. Med intuitionsenergin hjälp kunde han därmed skåda in i det Martinus benämner ”Visdomsoceanen” – Guds samlade vetande om sig själv. Vid det tillfället förvandlades *människan* Jesus till den *kosmiskt medvetna* Kristus i fysisk gestalt – ”kristusmänniskan”. Att vara en kristusmänniska är att representera ett medvetandetillstånd där individen, genom sin fullkomliga, renodlade moraliska kärleksförmåga, är i fullständig samklang med Guds primära medvetande – allkärleken. Detta medvetandetillstånd kommer varje människa en dag att uppnå i slutfasen av djurriket, när henne båda poler är i balans och medvetandet är fyllt av en innerlig önskan om att tjäna andra och därmed vara till största möjliga nytta för sin omgivning.

sågs han tillsammans med Mose och Elia? Det var för att visa att han var den nya stora personlighet som skulle föra Mose- och Elia-traditionen över till en helt ny livsbana, bort från hämndens och hatets gud och fram till kärlekens lysande Gudom och Allfader för varje levande väsen. Och Bibeln fick senare "Nya testamentet". (*Meditation* artikel 2, st. 8)

Avslutning

Med dessa ord från Martinus sida om Jesus och öppnandet av dennes kosmiska medvetande, avslutar jag den andra delen av artikeln "Tomhetens fullhet". Jag har i del 2 gett utrymme åt Martinus beskrivning av X2, skapar- och upplevelseförmågan, den treeniga funktionsprincipens andra del, och Mäster Eckharts begrepp "Själens grund", samt dennes beskrivning av Guds födelse i människan. Genom Martinus analyser av X2-principen har världen fått tillgång till en ovärderlig kunskapskälla vad gäller det bakomliggande faktorer som möjliggör Gudomens skapelse av liv och livsupplevelse i X3-området, genom sin verkande jagaspekt, X1.

Av de mystiker jag har skrivit om i serien "Martinus, mystiken och Gudomens innersta vara", är det Plotinos som ligger närmast Martinus i sin beskrivning av verkligheten. Plotinos arbetar likt Martinus med tre principer i sin förklaringsmodell. Dessa principer är

- Det Ena
- Nous eller intellektet
- Världssjälén, med underliggande plan eller nivåer av manifesterat liv.

Vad gäller Plotinos andra del, Nous eller intellektet, är den principiellt överensstämmande med Martinus X2-princip, även om det finns skillnader vad gäller Nous funktioner, innehåll och verkansförmåga och X2, skapar- och upplevelseförmågans dito. Till exempel så skriver Plotinos inget om det kosmiska kretsloppet och de sex tillvaroplan, den maskulina och den feminina polen eller ödeselementet i sin beskrivning av verkligheten, för att nu ta några kosmiska faktorer som skiljer Martinus beskrivning av X2 från Plotinos beskrivning av Nous. Likaså finns det en överensstämmelse mellan Plotinos beskrivning av det Enas tomhetsnatur och Martinus beskrivning av Gudomens (0X) natur, vilken jag menar är tom på alla former av attribut, karaktärs- eller särdrag, så när som på jaget och den omanifesterade energin.

För den intresserade kan nämnas att jag har skrivit en artikel med titeln "Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något som är", där jag beskriver och jämför Plotinos världsbild med Martinus världsbild. Artikeln finns att läsa på följande länk:

https://kosmologipodden.se/?page_id=4741

I den tredje delen av artikeln ”Tomhetens fullhet” kommer jag att behandla följande ämnesområden.

- Guldglorian
- Den nya glorian i guldglorian
- Symbol 100 och ”gnistornas värld”
- Den nya glorians medvetandeskapande funktion
- Den orörliga guldglorian
- De gyllene trådarna, övermedvetandet och ”intet”
- Guds väsen och Guds energier
- Distinktionen mellan Guds väsen och energierna enligt Gregorios Palamas
- Stillhetens vändning av energin eller rörelsen

Litteratur

Martinus: *Livets Bog*, del 1 (Världsbild förlag)

Martinus: *Livets Bog*, del 2 (Världsbild förlag)

Martinus: *Livets Bog*, del 3 (Världsbild förlag)

Martinus: *Livets Bog*, del 5 (Världsbild förlag)

Martinus: *Livets Bog*, del 6 (Världsbild förlag)

Martinus: *Den intellektualiserade kristendomen* (Världsbild förlag)

Martinus: *Den eviga världsbilden*, del 1 (Världsbild förlag)

Martinus: *Meditation* (Världsbild förlag)

Martinus: *Mänsklighetens öde* (Världsbild förlag)

Martinus: *Mänskligheten och världsbilden* (Världsbild förlag)

Martinus: ”Himmelriket eller det kosmiska livstempel” (artikel ur Kosmos 7/2108)

Per Bruus-Jensen: *Sol och måne* (Nordisk Impuls)

Per Bruus-Jensen :”X”, del 1 (Nordisk Impuls)

Per Bruus-Jensen: *I begyndelsen var tomheden* (Nordisk Impuls):

Hans Hof: *Meditation och mystik* (Verbum)

Erwin Bischofberger: *Mäster Eckharts andliga undervisning* (Katolsk Bokhandel)

Mäster Eckhart: *Predikningar I* (Artos)

Mäster Eckhart: *Predikningar II* (Artos)

Lars Palerius: "Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något som är"

https://kosmologipodden.se/?page_id=4741

Internet

[Symbol 12 \(martinus.dk\)](#)

[Symbol 14 \(martinus.dk\)](#)

[Symbol 32 \(martinus.dk\)](#)

Lars Palerius, Stockholm 12 juni 2025

